

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercsfeny.hu

VI. évfolyam, 6. szám, 2012. június

Ehavi számunk alkotói:

V. Katica, Josette, sleepwalker, freedom, why-att, Boszorka, Juditti, Banderas, Kovács Ákos, Kétvirág, Ebenezer, bel corma, Jimmy Cartwright, Homoergaster, Cyrus Livingstone, Kapitány

Tartalom

PÁLYÁZAT

- A VII. Lidércfény Pályázat, avagy
2012 – Posztapokalipszis most 3.

NOVELLÁK

- A vizsga, avagy halott ninja
ritkán táncol /Jimmy Cartwright/ 4.
A Pók szeme /Ebenezer/ 6.
Neve nincs novella I. /sleepwalker/ 11.
Hollószárnyú Angyal /V. Katica/ 12.
Színhjáték /Josette/ 13.

KÖRNYEZETÜNK

- Levelet kaptam sorozat 05 /Juditti/ 13.

FILMROVAT

- Iron Sky, avagy
Götz Otto az űbernáci /Jimmy Cartwright/ 14.

RAJZFILMROVAT

- Kedvenc rajzfilmem: Tom és Jerry /Homoergaster/ 16.

ZENEROVAT

- Első találkozásom a Metál harcosokkal
/Cyrus Livingstone/ 20.

TÖRTÉNELEM

- Néhány megdöbbentő adalék június 22-éhez
/Homoergaster/ 22.

VERSEK

- Röpke illúzió /why-att/ 27.
Szemed tükrében /bel corma/ 27.
Aludni kéne /Boszorka/ 27.
örökkésóhák /Banderas/ 27.
Agymenés /Kovács Ákos/ 27.
Fénykép /freedom/ 27.
A lótusz /Kélvirág/ 27.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Zenit – Se vas, se tűz /Kapitány/ 28.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat VI. évfolyam. 6. szám, 2012. június

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Szabó Dénes ötlete alapján:

Tom&Jerry és Barbarossa terv – fantázia (LFHQ)

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

Hírek, pályázatok

A holló évszázada – a Historium Kiadó novellaíró pályázata

A Historium Kiadó történelmi novellaíró pályázatot hirdet amatőr prózaíróknak a Hunyadi család életének, sorsának, tetteinek témakörében, A holló évszázada címmel.

Pályázati feltételek:

- Pályázhat minden olyan magyar anyanyelvű (bármely országban élő) amatőr szerző, aki már elmúlt tizenöt éves, és nem rendelkezik önálló (nyomtatásban is megjelent) kötettel.

- A pályaműveknek a 15-16. században kell játszódniuk, és mindenképpen kapcsolódniuk kell valahogy a Hunyadi család valamely tagjához.

- A pályaművek minimális terjedelme 10.000, maximális terjedelme 30.000 leütés (szóközökkel).

- Kizárólag polgári névvel vagy magyar csengésű művésznévvel lehet jelentkezni.

- A pályaműveket e-mailben várjuk a historium.kiado@gmail.com címre, kizárólag csatolt állományként. A tárgy mezőbe kérjük beírni a következőt: „A holló évszázada – pályamű”.

- Egy pályázó csak egy művel jelentkezhet, mely nem jelent meg nyomtatásban, és melyet nem nyújtott be másik pályázatra!

- Postai úton beküldött kéziratokat nem fogadunk el érvényes pályamunkának, ilyen anyagot nem őrünk meg és nem küldünk vissza!

Beérkezési határidő: 2012. november 1.

Eredményhirdetés: 2012. december 1.

Díjazás:

- A legjobb írások megjelennek a kiadó A holló évszázada című antológiájában, 2013 tavaszán, a Fiala magyar prózaírók sorozat részeként.

- A kötetbe bekerült szerzők fejenként 10 tiszteletpéldányt kapnak a megjelent könyvből.

A teljes kiírás itt érhető el:

http://www.historiumkiado.eu/index.php?option=com_content&view=category&layout=blog&id=7&Itemid=11

VII. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT, AVAGY 2012 – POSZTAPOKALIPSZIS MOST

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Kiíró: Lidércfény Online Kulturális Magazin

A pályázat címe: „2012 – Posztapokalipszis most”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő: 2012. október 31., éjfél

A pályázat témája és célja:

Az ősi maja írások szerint 2012 decemberében világvége várható a Földön. A végzet több formában is bekövetkezhet. Vegyünk számba néhány lehetőséget! Kitérhet a harmadik világháború, és a becsapódó atomtöltetek robbanásai nyomán végzetes nukleáris tél köszönt a világra. Egy titkos katonai laboratóriumból elszabadulhat egy halálos vírus, melyre orvosaink nem találnak hatásos gyógymódot. Becsapódhat egy hatalmas meteor, és a felszálló por áthatolhatatlan sötétségbe borítja a világot. Elterjedhet a zombikór, mely értelem nélküli szörnyekké változtatja az embereket. Leszállhatnak az agresszív idegenek szupermodern űrhajóikkal, és leigázzhatják bolygónk lakosságát. Az is előfordulhat, hogy meteorokon utazó, halálos vírussal fertőzött idegen zombik érkeznek, akiknek még csak nem is sejtjük a céljait. A Nibiru bolygó menetrendszerű megjelenése sem kizárható. A lényeg: a Földre 2012 decemberében lesújt majd a végzet.

Persze egy ilyen apokaliptikus helyzetben is maradnak majd túlélők. A befolyásos politikusok elrejtőznek a hegyek gyomrába vájt atombiztos bunkereik mélyén. A titkos társaságok tagjai a denveri repülőtér alá épített biztonságos rejtékhelyükre menekülnek, és ott szövögetik tovább álnok terveiket. Lesznek olyanok, akik acélos egészségüknek köszönhetően ellenállnak a fertőzéseknek. Mások a magas hegyvidékeken, a civilizációtól távol élnek, így nem érinti őket a nagyvárosok lakosai számára elkérülhetetlen pusztulás. Néhányan isteni szerencsájuknek köszönhetik majd, hogy megkíméli őket a mások számára halálos csapás. Az ősidők óta köztünk élő halhatatlanok számára ez csak egy újabb történelmi epizód lesz, amely az ő örökké tartó életüket nem befolyásolja. Eközben pedig az idegenek UFO-ik biztos rejtékéből figyelnek minket, úgy, ahogyan azt az elmúlt évezredek során mindig is tették...

A pályázatra olyan, a terjedelmi kiírásnak megfelelő humoros vagy komoly novellákat várunk, amelyekben az író az általa kidolgozott posztapokaliptikus világban egy vagy több túlélő szemszögéből írja le történetet. Célunk, hogy megismerjük a világvégével szembenező emberiség sorsát, és hogy milyen hétköznapi vagy misztikus veszélyekkel kell megküzdeniük életük során.

A beküldés feltételei:

- A beküldött írásokat kizárólag elektronikus formában a palyazat@lidercfeny.hu e-mail címre kell eljuttatni a megadott határidőig, Word dokumentum (.doc vagy .rtf) vagy OpenOffice (.odt) formátumban. Minden beküldött alkotásra igazoló e-maillt küldünk, így ha nem kapod meg a visszaigazolást rövid időn belül, kérlek, jelezd a problémát a Lidércfény oldalon.

- A pályaműben az első oldalon szerepeljen az alkotó írói álneve, valódi neve, postacíme és e-mail elérhetősége, valamint a pályamű kategóriája. A második oldalon szerepeljen a novella címe, és itt kezdődjön a szövege.

- A Wordben vagy Open Officeban megírt novellát lehetőség szerint elejétől a végéig Times New Roman CE, 12 pontos, fekete színű betűtípussal kérjük elkészíteni. A szövegben előforduló, kiemelendő szövegrészek dőlt vagy vastagított betűvel írhatók. A cím kiemelhető vastagítással és 16 pontos, fekete színű betűvel. A dokumentum margója lehetőleg mindenhol 2,5 cm, a sortávolság pedig másfeles legyen.

- Egy novella terjedelme maximum 18.000 karakter lehet (szóközökkel), amely a fenti beállításokkal nagyjából 6-7 A/4-es oldalt tesz ki (+ az első oldal az adatokkal). Ez a Lidércfény AKF-ben történő leközölhetőség miatt fontos.

- Az e-mail tárgy (subject) mezőjében a „Nevezés a VII. Lidércfény Pályázatra” szövegnek kell szerepelnie. (Csak így tudjuk garantálni, hogy a megfelelő helyre kerül az e-mailek között. Köszönjük a megértést!)

- Egy személy több novellával is nevezhet.

Nevezési díj:

a pályázaton való részvétel ingyenes

Díjazás:

- Mindkét kategória első három helyezett novellája megjelenik a 2012. decemberi Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóiratban.

- Mindkét kategória első három helyezett alkotója kap 1-1, a Lidércfény logójával, a pályázat feltüntetésével, a helyezéssel és írói álnevükkel ellátott gravírozott fapajzsot; 1-1 hasonlóan elkészített a zsűritagok által aláírt oklevelet, valamint 2-2 példányt a folyóirat 2012. decemberi számából.

- A helyezettek további díjazása a szponzorok felajánlásaitól függ.

Egyéb tudnivalók:

A Lidércfény szerkesztősége a lenti nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött írások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóiratban nyomtatott és PDF formában, a Lidércfény Online Kulturális Magazinban (<http://www.lidercfeny.hu/>).

A műveket a Lidércfény szerkesztősége, illetve felkért külsős személyek bírálják el.

Az eredményhirdetés végső határideje: 2012. december 15. A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük. Az eredmények megjelennek a Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóirat 2012. decemberi számában (nyomtatott és PDF formában), a Lidércfény Online Kulturális Magazinban, és a Fantasy Portalon (<http://www.lidercfeny.hu/>), (<http://www.fantasyportal.hu>).

A pályázat kiírása PDF formátumban az alábbi címről tölthető le:

http://www.lidercfeny.hu/palyazat/Lidercfeny_palyazat_kiiras_7.pdf

A vizsga, avagy halott ninja ritkán táncol

Kagoshima öböl, az Ontake hegy lábánál, napjainkban

Shinzo akaratereje végén járt. Fizikai teljesítőképessége határát már órákkal ezelőtt átlépte, mégis tovább végezte az Okimoto mester által rá rótt gyakorlást. Tudta, csak úgy válhat belőle igazi ninja, ha mindenben a mesterére hallgat. Nem sok volt már hátra az előírt feladatokból, így biztos volt benne, hogy képes lesz mindent teljesíteni. Talán még egy kicsit többet is. Josuke képe tartotta benne a lelket, a nőé, akit szeretett, s akinek el akarta nyerni a kezét. Tudta, csak úgy férközhet a közelébe, ha olyan kíméletlen és lojális ninja válik belőle, mint Okimoto mesterből. Ám az élet nem ilyen egyszerű, sajnos. Tudta, hogy komoly ellenfele is akad, más is szeretné a nő szívét meghódítani. Hattori Tanosuke is pályázik Josuke kezére. Bár amennyire ismerte, inkább csak egy újabb trófeát lát abban a gyönyörű nőben. Shinzo pedig tudta, nem engedheti meg, hogy egy gyenge samurájé legyen szíve választottja.

- Shinzo! - hallotta a hegy lábánál lévő házból mestere hangját. - Ne lazálj! Szedd össze magad, vagy a végén ráhúzhatsz még száz fekvőtámaszt!

Elkalandozott gondolatai rögtön a helyükre kerültek, s a közvetlen előtte lévő feladatokra összpontosított. Futás, felülések, lóállás, fejen állás, fekvőtámaszok, s további erősítő gyakorlatok. Ha végzett, egy óra pihenő, majd ebéd, másfél óra meditáció, s végül harci edzések következnek.

Kagoshima öböl, Sakurajima hegy, napjainkban

Yanagita mester fejcsóválva gondolt tanítványára, Tanosukéra. Hiába tanította már lassan egy évtizede, továbbra is kezelhetetlen, önfejű, mondhatni magának való maradt. Bokkai ismét elgondolkodott azon, hogy ez lesz élete első, s bizonyosan utolsó feladata, amelyen elbukik. Pedig mindent megpróbált: szigor, engedékenységet, jutalmazást, büntetést, barátságot. Egyetlen dolgot nem volt szíve csak megtenni, hogy igazságtalan legyen a tanítványával. Pedig más már nemigen volt hátra, így kénytelen-kelletlen eldöntötte, ezt a fegyvert is beveti az ifjú ellen, különben sohasem lesz belőle valódi samuráj.

Bokkai elindult az edzőterembe, de Tanosukét nem találta - ám ezen már meg sem lepődött. Ennyi idő alatt biztosan nem végezte el a gyakorlatokat. A mester a fedett medence felé vette az irányt, mivel jól ismerte tanítványát. Tanosuke természetesen a medencében tartózkodott, ám ott is ahelyett, hogy úszott volna, a női kiszolgáló személyzet két tagjával töltötte az időt.

- Tanosuke fiam! - szólt - Végeztél a gyakorlással, hogy efféle társaságban szórakozol?

- Persze mester! Még túl is teljesítettem, legalább tíz százalékkal! - hengegett Tanosuke.

- Rendben van fiam! Hölgyeim, megkérhetem önöket, hogy távozzanak?

- Ugyan már mester...

- Hallgass! - ripakodott rá Bokkai.

A két ifjú leány sietve kikászálódott a medencéből, majd elhagyta a helyiséget.

- Kifelé! - utasította a mester kérlelhetetlen hangnemben Tanosukét. - Alig három hét van a vizsgáig, te pedig úgy teszel, mintha már mindent tudnál. Pedig sem a technikád, sem az akaratod, sem a fizikai képességeid nem felelnek meg ahhoz, hogy samuráj váljon belőled. A viselkedésedről nem is beszélve. Öltözz fel! Három nap magánzárka, étlen, szomjan. Elegendem van a magánakcióidból.

- De mester, én...

- Fogd be, ha nem akarod, hogy még százárat is kapj! Na lódulj!

Kagoshima öböl, az Ontake hegy lábánál, napjainkban

- Büszke vagyok rád Shinzo - mondta Okimoto mester a vacsora után. - Alig néhány nap, s részt kell vened az utolsó vizsgán, ám te már ebben a pillanatban is készen állsz. Már ma is valódi ninja vagy, a többi már csak, hogy úgy mondjam, formalitás. Mindent tudsz, amit egy mai, modern ninjának tudnia kell.

- Köszönöm mester! Igyekeztem rászorgálni arra, hogy mindvégig a tanítványa maradhassak.

- Egy valami azonban még hátra van. Apróságnak tűnik, de talán ez a legfontosabb lecke. A ninjutsu mesterei évszázadok óta a végső próbatétel előtt adják át ezt tanítványaiknak. Így hangzik: „Halott ninja ritkán táncol.” Jegyezd ezt meg jól, s lásd meg a rejtett értelmét is.

- Igenis mester, az elmémbe véstem szavaid.

Kagoshima öböl, Sakurajima hegy, napjainkban

Tanosuke izzadt, mint a ló. Yanagita mester az utóbbi két hétben kihajtotta belőle a lelket is. Nem volt se éjjele, se nap-pala. Ám a mester nem csak egyszerűen szigorú lett vele szemben, hanem kíméletlen és igazságtalan is. Ha jól csinált valamit, újabb és újabb plusz feladatokat rótt rá, Ha pedig rosszul, olyan büntetéseket kapott, hogy egy idő után belátta, még mindig jobban jár, ha inkább jól végzi a rá rótt feladatokat. Enni és inni is épp hogy annyit kapott, amittől nem dől ki. Most is épp a mesterével küzdött, teljes felszerelésben, csak épp valódi kardok helyett bambuszcardokkal harcoltak. Mestere közben nem csak a testét, az elméjét is gyötörte. A feladatok gyakorlása közben minduntalan példabeszédekkel, erkölcsi tanításokkal, történelmi adatokkal, traktálta, amelyeket másnap szóról-szóra visszakérdezett. Még szerencse, hogy a technika a segítségére volt, így minden szöveget rögzített, majd újra és újra meghallgatta.

A vizsga előtt néhány nappal, egy közös vacsora alkalmával Yanagita mester megenyhültni látszott. Jó kedve volt, s Tanosukével is úgy viselkedett, mint a kezdetekkor; barátságosan, szeretettel, közvetlenül.

- Tanosuke fiam! - szólt. - Lassacsckán úgy gondolom, mégis sikerül igazi samurájt faragnom belőled. Tudom, az utóbbi hetekben nem voltam veled éppen engedékeny, sőt. De bizonyára megérted, nekem is kötelességeim vannak, mint ahogyan neked is. Néhány nap múlva komoly vizsga elé állsz. Meg kell küzdened egy ninjával, életre-halálra, vagy ahogyan azt Akechi parancsolja. Ezen a küzdelmen áll vagy bukik iskolánk jó híre, így a tét nagy. Nem csak a te samurájja avanszá-lásod múlik rajta. A következő napokban pihenj, amennyit csak lehet, de a gyakorlatokat se feledd! Végezz el naponta annyit, amennyit jónak ítélsz. Közben gyűjts erőt, mert szüksé-ged lesz rá.

- Értettem mester, és köszönöm, amit értem tett. Nem hagyom cserben a vizsgán!

- Van még valami fiam, amit tudnod kell. A ninjának, akivel megküzdesz, szintén ez lesz a végső próbatétele. A mestere bizonyára őt is a legjobb képességei szerint készítette fel. Azt is elmondta neki, amit a ninjutsu mesterei évek óta tanítványaikba sulykolnak, hogy a halott ninja ritkán táncol.

- Hogy kell ezt érteni mester? Hiszen az élő ninják sem a tántudásokról híresek.

- Emlékezz vissza azokra a filmekre, amelyeket levetítettem neked. Idézd vissza, hogyan mozogtak az azokban szereplő ninják. Ha kell, nézz meg újra egyet-egyet, s meg fogod érteni, mit is jelent. Én csak annyit tennék ehhez hozzá, hogy a legjobb ninja a halott ninja. Most menj Tanosuke, pihenj, gyűjts erőt, szükséged lesz rá.

- Igenis mester!

Kagoshima öböl, Gongen hegy, napjainkban

Mindössze öten voltak jelen a próbatétel helyszínén. Okimoto Hideo ninjutsu mester, és tanítványa, Kawazu Shinzo, Yanagita Bokkai szamurájmester, és tanítványa Hattori Tanosuke, valamint Akechi Josuke, az Akechi szamurájkán jelenlegi vezérének egyetlen leánya. Az Akechi klán büszke volt rá, hogy az évszázadok alatt megőrizték hagyományait, s a szamurájskolán kívül övük volt a környék egyetlen ninjutsu iskolája is. Ám nem csak erre lehettek büszkék, hanem arra is, hogy tőlük kerültek ki a legkiválóbb harcosok.

Josuke jelt adott, s a két mester beküldte tanítványait a küzdőterre. Feszült csend telepedett rájuk, amelyet Josuke lágy hangja tört meg.

- Első vérig! Rajta!

Shinzo már felmérte ellenfelét. Bár a szamurájanonc határozottan veszélyes ellenfélnek nézett ki a páncélban, arcvonásain, szemein látszott, hogy bizonytalan. Az első néhány lépésnél pedig az is kiderült, hogy nehézkesen mozog. Shinzo tudta, ellenfele nincs jó fizikai kondícióban. Magát viszont a legjobb formájában érezte, majd kicsattant a benne feszülő energiáktól. Mégis megvárta, míg a szamurájanonc kezdeményez, ahogyan azt mestere tanácsolta. Felmérte, milyen technikákkal támad, mivel próbálkozik, miközben ő maga könnyedén kitért a csapások elől.

Tanosuke kényelmetlenül érezte magát a nehéz páncélban. Ellenfele csak egy könnyű, szürke színű, overall-szerű ruhát viselt. Az öltözék igen feszesen tapadt a leendő ninja testére, így jól látszott annak kidolgozott izomzata. Tanosuke tudta, fizikailag nem veheti fel vele a versenyt, így az ügyességére és a ravaszságára kell hagyatkozzon. Ám még így is kétségei voltak, olyan magabiztosság áradt ellenfeléből. Éppen ezért Josuke utasítása után ő kezdeményezett, a ninja viszont játszi könnyedséggel tért ki támadásai elől. Ettől ideges lett, bár tudta, hogy meg kellene őriznie nyugalalmát.

Shinzo úgy gondolta, eleget tapasztalt a szamurájanonc ellene alkalmazott technikáiból, s kivonta wakizashiját. Azzal védekezett tovább, hagyva, hogy ellenfele újabb és újabb támadásokat indítson. Élvezte a küzdelmet, hiszen Tanosuke egyre komolyabb, bonyolultabb technikákat vetett be ellene.

Tanosuke felbátorodott, amikor a leendő ninja kivonta kardját. Merészebb támadásokat indított ellene, szinte vérszemét kapott, hogy végre igazi harcban vehet részt. Ám ellenfele továbbra is gond nélkül kivédte csapásait. Ekkor eszébe jutottak mestere szavai, amikor a ninják táncáról beszélt. Változtatott támadási taktikáján, s elkezdte tudatosan figyelni, hogyan mozog a ninja. Mert abban már biztos volt, hogy akivel küzd, már több, mint egy tanítvány.

Shinzo rögtön észrevette, hogy ellenfele taktikát váltott. Ő sem volt hát rest, így kardján kívül elkezdte használni támadásra a testét is. A mestere által ösztönökre belénevelt ninjutsu-technikák garmadájaiból egyelőre csak néhány egyszerűbbet alkalmazott. Ezzel láthatóan megzavarta a szamurájanoncot.

Tanosuke elmosolyodott, mikor a ninja „táncolni” kezdett. Ám az rögtön lehervadt arcáról, amikor ellenfele tenyere

mellkason találta, s akkorát taszított rajta, hogy majdnem elvesztette egyensúlyát. Mesterére tekintett, aki biztatólag bólintott felé. Újra támadásba lendült.

A két mester örömmel nézte, hogyan küzdenek egymással tanítványaik. A pontos, lényegre törő mozdulatok, a halálos kardcsapások, a test-test elleni harc mintha egy csodálatosan megkoreografált tánc lett volna. Shinzo – bár fizikai ereje láthatóan nagyobb volt ellenfelénél – ügyességét és hajlékonyságát vetette be, míg Tanosuke inkább az agresszív, erőből véghezvitt támadásokat részesítette előnyben, arra apellálva, hogy a páncélja egyrészt megvédi, másrészt súlyából kifolyólag elsöpri ellenfelét. Sokáig tartott a küzdelem, ami azt bizonyította, hogy mindketten jól végezték a dolgukat, s tudásuk legjavát sikerült ennek a két fiatalembernek átadni.

Tanosuke fájdalmasan kiáltott fel, arcán vörös vonaljelent meg. Shinzo két lépést hátrált, majd leeresztett karddal megállt, félig a szamuráj, félig a mesterek és Josuke felé fordulva. Teljesítette a kiadott feladatot, első vérig harcolt.

Tanosuke a döbbenettől szintén hátrált néhány lépésnyit, s tekintetében a gyűlölet lángja lobbant fel. „*Legjobb ninja a halott ninja.*” „*A halott ninja ritkán táncol.*” Visszhangoztak elméjében mestere szavai. Éktelen üvöltéssel rontott rá Shinzora.

- Megállj Tanosuke! - kiáltották egyszerre a mesterek és Josuke. Ám hiába. Az ifjú szamuráj addigra már oda is ért a diadalmasan álló Shinzohoz, s katanáját halálos csapásra emelte. Ám ellenfele résen volt, sőt, bizonyára számított efféle utóvédharcra. Hárított, s ugyanazzal a mozdulattal kiütötte Tanosuke kezéből a fegyvert, majd kisöpörte alóla lábait. A mesterek ekkor értek oda, így Shinzo elhátrált a szamurájtól, miközben wakizashiját visszacsúsztatta kardhüvelyébe.

- Tanosuke! - kiáltotta Yanagita mester. - Szégyent hoztál az iskolára, és rám is! Nem emlékszel, mit tanítottam neked a tisztességes küzdelemről? Hogy lehet akkor mégis, hogy egy ninja jobban tudja, mi fán terem a becsületes harc? Tudd meg fiam, ha Shinzo úgy akarta volna, te már nem élnél. Megbuktál a vizsgán, sosem lesz belőled szamuráj. Takarodj az öltözőbe! A segédek majd elveszik tőled a páncélt. Aztán ne is lássalak többet!

Tanosuke megszégyenülten hagyta el a küzdőteret. Forrongott a dühtől. Nem elég, hogy egy ilyen kis mitugrász, szürke pizsamás vakarcs elbánik vele, még a jogos, becsületbeli támadást is semmibe veszik. Sőt! Egyenesen kirúgják. Agyában csak egyetlen mondat járt folyton, amíg az öltözőben megszábadították páncéljától: „*Halott ninja ritkán táncol.*”

Josuke magához intette Shinzót.

- Becsületesen és tisztességesen küzdöttél, ahogyan az minden valódi harcostól elvárható. A mestered jó munkát végzett. Az Akechi-klán hagyományai szerint így te leszel a védelmezőm, a személyes testőröm, egyúttal életem párja, leendő gyermekeim apja, eképpen klánunk megbecsült tagja.

Shinzo majd kiugrott a bőréből örömeiben. Hirtelen el is felejtette, mit is kellene tennie, így mestere kellett kisegítse.

- Nagy megtiszteltetés ez az iskolánk számára, kedves Josuke kisasszony! Shinzo, hajolj meg leendő feleséged előtt, s kísérd őt a szobájába, majd fürödj meg, s öltözz át.

- Igenis mester! - mondta Shinzo, majd úgy tett, ahogyan Hideo kérte. Kissé bátortalanul nyújtotta kezét Josuke felé, ám az mosolyogva karolt belé, amitől visszatért az önbizalma.

Tanosuke elhagyta az épületet, s miközben beindította Toyota terepáróját, fennhangon így szólt:

- Kawazu Shinzo, halott ninja vagy, hisz halott ninja ritkán táncol!

Jimmy Cartwright

A Pók szeme

Cussack nem volt az a fajta harcos, aki hamar feladja a küzdelmet, de ezúttal be kellett látnia, hogy ellenfele mind erőben, mind taktikában jobb volt nála. Hiába, a Pendora-bányában töltött rabszolgáévek, ha fizikai erejét megacélozták is, a monoton kőtörés nagyban lelassította mozgásait. Elszokott a pengék forgatásától, és ez most az arénában a maga keserű valóságában jelent meg, amikor szembekerült ezzel az ifjú barbárral. Csak az északi mágusok rúnatetoválásai kölcsönözték számára azt az ügyességet, amellyel elkerülhette a fiatal óriás hatalmas bárdjának csapásait. Ugyanakkor tudta, hogy ellenfele nyíltan a kifárasztására törekszik és sikerrel is fog járni, hacsak percekben belül nem tudja meglepni valamilyen.

Tulajdonképpen nem csak a pénzért jelentkezett a véres játékokra, bár a háromévnnyi kényszermunka lejártá után alig pár arannyal eresztették szélnek, és az arénaharc győztese igen szép summát kapott. Cussack célja azonban inkább az volt, hogy magára vonja a figyelmét néhány gazdag kereskedőnek vagy zsoldosvezérnek, akik rendszeresen látogatták az efféle küzdelmeket, hogy tapasztalt harcosokat toborozzanak karavánjaik mellé vagy magánhadseregükbe. A középkorú férfi erősen remélte, hogy valaki felfigyel majd harci képességeire és meglátja a hosszú évek rutinját mozgulataiban, majd megkeresi őt a játékok végeztével, hogy ajánlatot tegyen. Ám jelenlegi helyzete egyáltalán nem volt rózsás, és tisztában volt vele, hogy csak a győztesek kapnak lehetőséget, a vesztesekre senki nem kíváncsi.

Cussacknak volt azonban valami a tarsolyában, amelyről egy-két korábbi harcostársán kívül senki sem tudott, mert aki látta, az már mind halott volt. Az egyre erősebben ziháló férfi kétségek között őrlődött: a harc nemcsak fizikai értelemben dúlt, hanem lelke legmélyén is. Forduljon-e a születése óta bennsejében megbúvó titokzatos erőhöz és győzze le a barbárt, kockáztatva ezzel, hogy lelepleződik a közönség előtt, vagy inkább adja fel és próbáljon szerencsét egy másik város másik arénájában?

Tétovázott és ez figyelmetlenné tette, a brutális erejű csatabárd pengéje mélyen a mellkasába hasított, szabad utat engedve a vérfolyamnak. Cussack összerándult, de oldalt vetődött, hogy elkerülje az újabb, nyilván halálos csapást, és a keze ökölbe szorult. Érezte, hogy átjárja a misztikus energia, amint az erő az öklébe árad, hogy tomboló pusztítással kitorjón belőle, egy szempillantás alatt cafatokra szagatva a felette vicsorgó barbárt. Kezét halvány derengés kezdte betölteni és szíve hevesen vert, ám egy váratlan esemény segített neki megőrizni féltve őrzött titkát. Az aréna levegőjén sivítva átszálló acélnyílvessző ugyanis oly erővel tépte fel ellenfele torkát, hogy a magatehetetlen test pár lépésnyit még hátra is zuhant.

A nem túl népes közönség horkantva ugrott talpra, és minden szem a nyílvessző érkezésének irányába szegeződött, ám Cussack számára nem volt idegen a vessző ezüstösen csillogó tollazata, és éppen az ellenkező oldalra fordította tekintetét. Csak egyvalakiről tudott, aki ismerte az íves lövés ősi misztériumát és az aréna egy magasabban fekvő, néptelen részén meg is pillantotta őt. Egy sötétkék köpenyt viselő alak fordult el csataját éppen a ruhadarab takarásába rejtve, és tűnt el árnyként egy lépcsőbeugró mögött.

- Crom démonaira - sziszegte elfojtva Cussack. - Elenoir, te átkozott.

Az inkább fekete, mint sötétkék köpenybe burkolt elf nő egy tér szélén emelt templom lépcsőjén ült, mesterien megmunkált fja és ezüsttollú nyílvesszői társaságában. Csak a sápadt hold világította be a kőből kirakott teret, és a környező üzletek lelakatolt ajtajait, illetve az elszórtan álló pultok leponyvázott torzóit. Jóval elmúlt éjfél, Fallboran utcáin már a városőrök sem cirkáltak ilyenkor, szabad teret engedve a sötétségnek és mindazoknak, akik ezekben a baljós órákban lelték örömüket vagy épp megélhetésüket. Kora ősztől hűvös volt a levegő, és ködpásmák lebegtek a kanálisok fölött, a pincék ablakainál és a parkokban. A távolban macska jajdult és egy edény csörrent a kockakövében.

- Cussack, te vén róka - szólalt meg nem leplezett iróniával a nő. - Mióta tudod, hogy egy elfet nem lehet becserkészni, és még mindig próbálsz?

- Elenoir - jött a sötétségből a hasonlóan gunyoros felelet. - Mióta tudod, hogy nem ajánlatos tengelyt akasztani velem, és te mégis próbálsz?

- Csak megmentettem az életed, de legalábbis megkíméltelek attól, hogy megvert kutyaként kelljen eloldalognod az arénából.

- Magam is elbántam volna veled.

- Ó persze, hogy is feledhettem el! Cussack, a hős! Elnézést, bajnokom.

A harcos előlépett az árnyékból és az ezüsthajú elf mellé telepedett. Szeme szikrákat szórt, de akármilyen fájdalmas is volt, a nőnek igaza volt. A seb a mellkasán még mindig égett, egyhamar nem is fog begyógyulni.

- Látom, szemernyit sem változtál és továbbra is kedveled a mocskot - biccentett a férfi a mögöttük tornyosuló Asmodeus templom felé. - Mondd, mit akarsz tőlem, Elenoir!

- Tudom, hogy haragszol rám, de azt hiszem, ott a Vértoronyban mindketten csak a lelkiismeretünkre hallgatunk, amikor azt tettük, amit. Nem érdemes gyötrődni ezen, ami volt, elmúlt. Én megbocsátottam neked.

- Te bocsátasz meg nekem? - hördült fel a férfi. - Amikor te döftél hátba?

- Nem tehettem mást, de ne tépjük fel a régi sebeket. Nem volt könnyű döntés, és már megbántam, de ez egy cseppet sem számít. Lépj tovább te is, Cussack!

- Ebben ne is reménykedj, Elenoir, sosem fogom elfelejteni neked ezt.

- Nem is azt kérem, hogy felejtsd el, csak hogy ne engedd, hogy ez közénk álljon. Különösen most ne.

http://images.wikia.com/pathfinder/images/3/3c/Cutlass_spider.jpg

A férfi összehúzott szemmel nézett a nőre, ösztönei bajt szimatoltak.

- Tudom, mi történt veled Cussack az elmúlt pár évben. Rossz zsoldoscsapathoz szegődöttél miután felépültél a Vértoronyban történetekből, és amikor kudarcba fulladt a Deknarbirtok elleni támadások, kényszer munkára ítélték Pendora-bányájában. Pár hónapja lettél szabad, azóta az arenák körül lófrálsz, és újra munkát keresel, hogy apadt erszényedet megtöltsd és egyebet is ehess, mint csirkét.

Cussack pusztá kézzel meg tudta volna fojtani az elfet, de csak hallgatott.

- De nem azért vagyok itt, hogy felhánytorgassam a múltat. Ajánlatom van a számodra, egy közös megbízás.

- Miért nem keresel mást? Annyi kardforgató van még, aki ráadásul nem óhajta átvágni a torkodat, ha lehetősége kínálkozik rá.

- Cussack, Cussack, te fafejű. A barbár helyett téged is célba vehettek volna, ha annyira a veszedet akarnám. De nem tettem, mert terád van szükségem.

- De miért pont rám?

- A megbízás a Pendora-bányában lenne, és te nagyon jól ismered azt az átkozott útvesztőt.

A férfi bármennyire is kívánta, semmi élcet nem fedezett fel a nő hangjában, és ez azt jelentette, hogy Elenoornak tényleg szüksége van rá. Legalábbis egyelőre.

- Mi van abban az átkozott bányában, ami olyan fontos? Elhiheted, volt alkalmam kiismerni, de nincs ott semmi értékes vagy különleges.

Elenoir elmosolyodott, azzal a bizonyos tényérbemászó vigyorral, amit Cussack ki nem állhatott régebben sem, és úgy tűnt, az idő múlásával a nő még idegesítőbb szintre képezte magát.

- Elhiszem neked, hogy semmit sem láttál ott, de biztosítalak, hogy a bányában évszázadok óta hever valami, ami minden álmodnál gazdagabbá tehet mindkettőnket. Segíts nekem előkeríteni, és igazságosan megkapod a részed, ígérem.

Bár a harcos egy szemernyit sem bízott a nőben, mióta orvul leszúrta, abban biztos volt, hogy Elenoir nem szegné meg a szavát. Végül is a toronyban csak annyit mondott, hogy a legjobb képességei szerint meg fogja őt védeni az ellenségektől. Azt nem ígérte, hogy ő nem fogja bántani.

- Azt azért elárulod, mi van ott? Vagy meglepetés lesz, ahogy mindig?

- A Pók Szeme – kacsintott Elenoir.

- Cromra, te sötét elf szuka, megvesztél?!

A Pók Szeme tulajdonképpen egy ősrégi ajándék volt, amelyet annak idején, amikor a Hin-vulkán még vért lövellt láva helyett, maga a Pókistennő adott a sötét elfek papnőinek ereklyeként. Még a legnagyobb bölcsek sem igazán voltak tisztában erejével, de tudták a Szem gyógyító képességéről, illetve arról, hogy segítségével mindent és mindenkit meg lehet figyelni, bárhol is legyen. Állítólag a világon élő összes pók szemein keresztül lehetett vele látni, és ráadásul még irányítani is ezeket a csúf állatokat, de ez csak mendemonda volt.

Az viszont tény, hogy több évszázaddal ezelőtt, amikor a sötét elfek legutóbb megkísérelték megvetni lábukat a felszíni világon, a törpék harcosai zsákmányként megszerezték az ereklyét, és mivel elpusztítani nem tudták, elrejtették valahol. A mélységi elfek azóta is kutatják a barlangokat, bányákat és elhagyott templomokat, hátha a nyomára akadnak, ám ezeddig mindhiába. A legendák mindazonáltal arról is szóltak, hogy a törpék igencsak gondoskodtak arról, hogy a Pók Szeme ne kerülhessen ismét rossz kezekbe, és sajátos rúnamágiájuk felhasználásával erős védelmet szöttek köré.

- Honnan vagy biztos benne, hogy a Pók Szeme a bányában van? – kérdezte Cussack a mellette lovagoló sötét elfet, amint a kora esti órákban Sindain-síkságán vágta keresztül.

- Egy vénséges vén törpe mondta el nekem, mielőtt meghalt. Gondolom, nem akarta sírba vinni ezt a súlyos titkot – vigorgott Elenoir.

- A Pendora valóban egy régi törpe ezüstbánya volt, de elhagyták, mert kimerült az ér. Mi már csak gránitot vágunk ki belőle, és csak az volt ott minden járatban.

- Kimerült az ér? Nem rossz trükk az ostoba törpéktől.

- És egyébként hogyan képzeled ezt az egész dolgot, Elenoir?

- Az a bánya egy labirintus, egymagam sosem találnám meg benne az utat, te viszont el tudsz vezetni minket a főtárna végébe. Az onnan nyíló vájat végében lesz az, amit mi keresünk. Onnantól én veszem át, és te vigyázol rám. De a bánya előtt azért még meglátogatunk egy régi ismerőst Noborban.

- Pazar, ez egyre jobb – mondta Cussack, mert tudta, ki lakik abban a mocsok városban.

Tener Veetor azon kereskedők közé tartozott, akik kettős üzletvitelt folytattak. A felszínen Veetor egy minden hájjal megkent fűszer- és illatszer-kereskedő volt, akinél megtalálhatóak voltak a legdrágább luxuscikkek és a legtávolabbi vidékekről származó specialitások. Másrészt viszont Veetor a Néma Kígyónoborikapcsolata volt, a titkos kereskedőszervezeté, amelyik befolyása már-már királyokéval vetekedett. Ennek megfelelően a pufók férfi igen ellenszenves habitussal rendelkezett, ám mindent, szó szerint mindent meg tudott szezezni a megfelelő mennyiségű csengő aranyért cserébe.

Cussack és Elenoir régről ismerték őt, voltak üzleti kapcsolataik még akkor, amikor a harcos és a tolvajlány ilyen jellegű munkákból próbálta fenntartani magát. Újbóli találkozásuk éppenséggel kellemesnek is lett volna mondható, ha a kereskedő még mindig ugyanazokkal a testőrökkel dolgozott volna, így azonban az újaknak meg kellett mutatni, hogy az éjszaka közepén felbukkanó párossal nem tanácsos ujjat húzni, még akkor sem, ha hivatlanul érkeztek Veetorhoz.

- Kíméljétek meg őket, barátaim, igen drága emberek ők! – vetett véget a csetepaténak a köntösében érkező kereskedő, mire Cussack és Elenoir némi piszkálódó megjegyzés kíséretében megengedték, hogy a testőrök összeszedjék társaikat és elsomfordáljanak.

- Igazán jöhettek volna a megszokott módon is – kezdte Veetor. – Erre semmi szükség nem volt, hisz barátok vagyunk, nem?

- Legyen a barátod egy kígyó! – felelte Elenoir és kétséget nem hagyott felőle, hogy milyen kígyóról beszél. – Sietős az utunk, ezek kellenének.

A nő egy papírlapot tett le a kereskedő elé az asztalra, aki gyorsan átfutotta a szaggatott kézírást. Ahogy egyre tovább olvasott, úgy nyílt egyre kerekrebbre hájas arcában ülő szeme.

- Nem is tudtam, hogy ennyire felvitték az istenek a dolgozatot. Ez nem kis summa.

Még be sem fejezte a mondatot, amikor a sötét elf egy bórzacskót dobott felé, amit Veetor hihetetlen reflexel kapott el. A fáklyák fényében drágakövek csillantak meg a szütyő mélyén és bár Cussack nem volt különösebben járatos az értékbecslésben, akkor is legalább harmincezer aranyra saccolta a tartalmát.

- Ez igen – füttyentett a kereskedő és elmosolyodott. – Egy hetet kérek.

- Legfeljebb három nap – szólta keményen a nő és sarkon fordult.

Cussack a kereskedőre nézett, lemondóan megvonta a vállát és az elf után sietett.

A nobori kereskedő igazán kitett magáért, három nap alatt mindent beszerzett, amit kértek, és becsülettel elszámolt a pénzzel is. Az újonnan beszerzett felszereléssel, de leginkább a mágikus tekercsekkel és persze Cussack helyismeretével, a furcsa páros úgy jutott el a bánya főtárnájának végéből nyíló vajat torkolatához, hogy sem Pendora őrei, sem a rabszolgák nem figyeltek fel rájuk. Természetesen az egy-két éber őr nesztelen elhallgattatásában Elenoir jeleskedett, persze neki sokkal könnyebb volt, hiszen tökéletesen látott a sötétben. Most is ő haladt elől, és magabiztosan kerülgette a beomlott faldarabokat, suttogva figyelmeztetve társát az akadályokra. Hamarosan elérkeztek a vajat végébe, ahol egy beomlás állta útjukat.

- Na, ez itt a vége – szólta Cussack. – És most?

A sötét elf nő válasz helyett elővette az egyik tekercset, amelyet Veetortól vásároltak, miközben a harcos fáklyát gyújtott. Ilyen mélyen már senki nem láthatta meg a fényt, biztonságban voltak. A nő kezében lévő tekercsen furcsa írásjelek sorakoztak, Cussack tudta, hogy ezek egy varázslat szavai, ám értelmüket nem ismerte.

- Add a kezed! – szólta halkán Elenoir, majd furcsa nyelven felolvasta a sorokat.

A következő pillanatban a férfi úgy érezte, meglódul vele a világ, egy másodpercre minden kontúr elmosódott körülötte, majd egy ugyanolyan vajatban találta magát, csak a beomlás nem előtte tornyosult, hanem pár lépéssel a háta mögött.

- Cromra, sosem fogom megszokni ezeket a mágikus praktikákat – dörmögött.

Elenoir óvatosan indult tovább, innentől senki nem ismerhette az utat. Cussack is megállapította, hogy ilyen vajatban sosem járt, a falak itt egész simának tűntek, mintha lecsiszolták volna őket. Egy pillanatra felmerült benne, hogy már nem is a Pendora-bányában vannak, és az elf talán valahová máshová jutatta őket. Kétkedve haladt a nő nyomában, és csak akkor nyugodott meg egy kicsit, amikor ismerős törpe jeleket vett észre a falakon. Még mindig a bányában voltak.

Csendben mentek előre az enyhén lejtő és kanyargó folyosón, míg egy helységbe értek, amely az eredeti ezüstműve legmélye lehetett, mert a férfi fáklyájának fényében vastag ezüsterek csillantak a falakban.

- Ennyit a kimerült érről – állapította meg magában fanyalgva.

A tolvajlány alaposan körbevizsgálta a termet, hosszú percekig járt fel-alá, tapogatta a falakat és a padlót. Cussack figyelmét nem kerülte el, hogy partnere egyre feszültebb lesz és gyakran rázza mérgesen a fejét. Úgy gondolta, nem szól neki, nem akarta tovább ingerelni. Végül Elenoir dühösen mondott valamit saját mélyelf nyelvén, és egy másik tekercset húzott elő a hátizsákjából. Hamar elolvasta és a terem közepén állva lassan körbejárta a tekintetét. Az arcán megjelenő halvány mosoly jelezte, hogy megtalálta, amit keresett. Egy faldarabhoz lépett, ahol Cussack semmi különösét sem látott, de az elf határozott mozdulatokkal kezdett matatni. Kisvártatva a falban lévő ezüstszálak felizzottak, majd egy elrejtett kőlap félrecsúszott, bejáratot engedve egy faragott folyosóba, amely sötétben indult el további mélységekbe.

Először jöttek az egyszerű, mechanikus csapdák, a falakból kilövellő mérgezett nyílvevesszők, a felcsapódó fémkarók, a kivágódó pengék és beszakadó padlózat, ám Elenoir éberségét egyik sem tudta kijátszani. Ezután jöttek a mágikus akadályok, az izzó tűzgolyók, a pörkölő elektromos villámok, a megemészthető energiasugarak és az elmét támadó varázslatok. Mire keresztülverekedtek magukat mindezekben a csapdákon, Cussack

kénytelen volt elismeréssel szólni az elf képességeiről.

- Sokat tanultam, mióta legutóbb találkoztunk – fogadta mosolyogva a bókot a nő.

A halált rejtő folyosó végre egy dohos csarnokba torkollott, ahol egy központi állványon hevert valami, ami leginkább egy csiszolt gyémánthoz hasonlított, igaz, a valaha látott legnagyobb gyémánthoz. A harcos ajkát óhatatlanul is füttyszó hagyta el, ám a tolvajlány óvatos maradt. A terem falánál körben, szabályos távolságokra, törpe harcosok remekül megfaragott kőszobrai sorakoztak, mindegyikük harci vértetben és a fegyverükön nyugvó kézzel.

- Ez lenne a Pók Szeme? – kérdezte bátortalanul Cussack.

- Sokkal inkább egy kapzsisznak való csapda – szólta a tolvaj.

- Akkor most mi lesz?

- Gondolkodom – vettette oda az elf.

Hosszú percek teltek el, és ezalatt a harcos új fegyvereit piszkálgatta. Valódi elamari hosszúkard lógott az oldalán, a legkeményebb penge, amit valaha is kovácsoltak, még a követ is átvágja, ha kell. Buzogány Korg-erdejéből, ahol állítólag sárkánylángon edzik a fémet, és a megmunkálás során végig mágusok kántálnak az üllő körül. És persze a páncélzat Zimmon kohójából, ahol olyan keményre kalapálják őket az óriások, hogy nincs fegyver, amely átütne. Mindezeket Elenoir vette neki Veetortól, majdnem az egész pénzt ráköltötte, magának csak pár varázstekercset és fiolát vett. Cussack kezdte ismét megkedvelni régi társát, de aztán emlékeztette magát a hátán lévő sebre, amely ugyan begyógyult, de lelkében sosem múló nyomot hagyott.

Elenoir ismét a tekercseit kezdte nézegetni, majd elégedetten csettintett.

- Ez lesz az – szólta büszkeséggel.

A harcos érdeklődve figyelte. A nő felolvastott egy tekercset, és a férfi úgy sejtette, ugyanazt, amit már korábban is az ezüsttér teremben.

- Látod azt a szobrot a csatacsákánnyal? – kérdezte az elf.

Cussack bólintott, és ekkor figyelt fel rá, hogy csak az az egyetlen törpe tart a kezében ilyen fegyvert.

- Mögötte van egy rejtékajtó, mint amilyen már korábban is volt. Biztos ki tudnám nyitni, de ehhez időre lesz szükségem. Viszont ezek a szobrok valószínűleg nem dísznek állnak itt és biztosra veszem, hogy nem kedvelik a betolakodókat. Úgyhogy neked kell feltartanod őket, míg én dolgozom.

- Crom seregeire, megőrültél? Vagy egy tucatnyian vannak!

- Csak tízen. De ne aggódj, lesz segítségem! – mosolyodott el sejtelmesen a sötét elf.

Ezúttal Cussack már nem találta annyira tenyérbemészónak. Elenoir elővett egy tekercset és felolvastott valamit, amitől a férfi tagjait földöntúli erő járta át, és úgy érezte, felpezsdül a vére. Megragadta a buzogányt és a pajzsot, szeme összeszűkült és agyába vér tolult. Odaugrott a legközelebbi törpe szoborhoz, és olyan súlyos csapást mért rá, hogy annak leszakadt karja hangos dörrenéssel hullott alá a padlóra. Mintegy varázstüresre, a kőalakok megmozdultak és lassú mozdulattal felemelték fegyvereiket, ám mielőtt elindulhattak volna, Cussack újra lecsapott a sérült gólemre, és egy iszonyú erejű ütessel bezúzta a fejét.

A nő sem tétlenkedett, éppen befejezte egy újabb tekercs felolvasását, mire a teremben feketebőrű teremtmények csoportja tűnt elő a semmiből. A tolvaj száját rövid parancsok hagyták el olyan nyelven, amit Cussack ugyan nem beszélt, de felismert – démonok társalognak így Abyss feneketlen bugyraiban.

Kegyetlen küzdelem vette kezdetét, és a harcos csak a szeme sarkából látta, amint a sötét elf a fal mentén a rejtékajtó felé

surrán és hozzákezd a felnyitásához. Ezután minden figyelmét a gólemekre összpontosította, és közben igyekezett maga is átvágni a termen, hogy a lehető legközelebb legyen a nőhöz, amikor az majd kinyitja az ajtót. Miközben egymás után osztotta a csapásokat, visszagondolt azokra az időkre, amikor ő és Elenoir együtt kalandoztak, Cromra, milyen jó csapatot is alkottak. Egy irdatlan erejű kalapácsütés kapta oldalba ekkor és rángatta vissza a nem túl kedves jelenbe.

- Igyekezz, Elenoir! - üvöltötte a férfi és visszatámadt a gólemre.

A démonok is kivették a részüket a harcból, bár Cussack tudta, hogy az idézett segítők inkább figyelemelterelő áldozatok voltak, mintsem igazi ellenfelek a kőlények számára. De addig sem őt csépezték, és ez nagy előny volt. A tapasztalat azt súgta, figyelje ki, melyik gólem gyengül meg és gyorsan csapjon le rá, majd húzódjon vissza. A taktika bevált, és hamarosan hét gólem darabjai borították a padlót, igaz, a démonok közül is már csak ketten maradtak. Kezdek beszorulni egy területre, amikor a nő végre felkiáltott:

- Befelé, Cussack!

A férfi elhajolt egy pörölycsapás elől és bebukfencezett a járatba, ahová támadóik nem tudták követni őket természetük miatt. Még egy pár pillanatilag csatazaj hallatszott, de a gólemek hamar végeztek a megmaradt két démonnal. Elenoir egy fiolát nyújtott át a harcosnak, aki felhajtotta és érezte, hogy sebei körül kellemes meleg támad, majd elmúlik minden fájdalom.

- Igyekezünk, már nem lehet messze - szólta a nő és elindult az újonnan feltárt folyosón.

Továbbra is lefelé mentek, Cussack pedig újabb fáklyát húzott elő zsákjából. A látvány meglepte: éjfekete falú járatban haladtak, amely nem is kőnek látszott, hanem sokkal inkább üvegnek. Furcsa, torz alakok táncoltak bennük, de szerencsére csak tulajdon árnyékuk űzött tréfát velük és nem rejtőztek benne holtak nyughatatlan lelkei, ahogy azt a mondák mesélték egyes elátkozott barlangokról. Nem tudta, mennyit haladtak tovább, neki már óráknak tűnt, majd egyszer csak a nő jelzett, hogy oltsa el a fáklyát. A beálló sötétben Cussacknak először nem is tűnt fel az a halvány, zöldes derengés, amely a folyosó végéből áradt.

- Ott lesz? - suttogta a harcos.

- Nagyon remélem. Kezdek kifogyni a tekercsekből.

Nesztelenül lopakodtak tovább, Elenoir jóval elől, a páncélos férfi lemaradva. A folyosó egy minden eddiginél nagyobb helységbe futott, ahol az egyenetlen falakon megtapadt moha sugározta a földöntúli fényt. Számtalan szűk folyosó vagy járat futott be a kupolás terembe, amelynek mérete egy templomcsarnokhoz volt fogható, és mennyezetéről itt-ott embermagas sziklatüskék lógtak alá. Nem volt ugyan teljesen világos odabent, de még Cussack is tisztán látta a helység túlsó végében tekeredő hatalmas sárkányt, amely mozdulatlanul és lehunyt szemmel pihent, mindössze a kékes-lilás pikkelyein játszó fény jelezte, hogy lélegzik.

- Crom fattyaira - sziszegte a férfi -, ez nem lesz könnyű. Remélem, maradt még valami tekercs a zsákodban.

- Ne aggódj, Cussack, a legjobbat a végére tartogattam!

Ami ezután történt a barlang mélyén, az Cussack számára

<http://dark.pozadia.org/images/wallpapers/25237938/Fantasy/Spider%20Scavenger.jpg>

örökre emlékezetes maradt. Elenoir számos varázslatot olvasott fel, és fiolákat itatott meg vele, amelyektől a harcos úgy érezte, magával a pokol urával is szembenézne. Valami sajátos mágiától hajtván alig pár ugrással a sárkány mellett termett, és habár az minden reménye ellenére tisztában volt jelenlétükkel, és megpróbált védekezni, Cussack markolatig döfte a kardját a bestia oldalába. Eszelős párbaj bontakozott ki közöttük, a vadállat sikoltva csapkodott körülötte, és iszonyú erejével akarta halálra zúzni a harcost, de mindhiába.

Cussack villámgyors volt és csak úgy cikázott a karmai közt. Míndezek ellenére a férfi nagyon jól tudta, hogy nem lehet képes legyőzni a sárkányt, ugyanakkor bízott benne, hogy az elf betartja ígéretét, és lapul még valami meglepetés a tarsolyában. Nem látta Elenoirt, fogalma sem volt a nő mivel foglalkozott, de ez most nem is számított. Patakokban folyt róla az izzadság, és bár állta a sarat, a szörnyeteg szemernyit sem csillapodva támadt rá.

- Elenoir! - harsogta.

Cussack megpróbálta felmérni, hol lehet a társa, de nem sikerült megpillantania, ellenben a sárkány azonnal kihasználta az alkalmat és farkával keményen mellbevágta. A harcos megtántorodott és a közeli sziklafalnak csapódott. Éles fájdalom hasított az oldalába, csalhatatlanul jelezve, hogy egyik bordája eltört. Szájába keserű vér tolt és nehezen kapott levegőt.

- Cromra, te átkozott hullól! - vicsorgott, és érezte, hogy felgerjed benne az erő.

Nagyon ritkán engedte szabadjára azt a misztikus energiát, amelyet mindig is magában hordott valamely isten ajándékaként, de voltak alkalmak, amikor csak ez mentette meg az életét. Cussack nem teketóriázott, koncentrált és ökölbe szorította a kezét. Szinte nyomban érezte, ahogy odaáramlik az erő, és a levegő besűrűsödik körülötte. Halványkék izzás jelent meg páncélkesztyűjén, amely a következő pillanatban sugárnyalábbá összeállva robbant ki, egyenesen a vadállat torkának, felszakítva bőrt, húst, eret és izmot.

A sárkány üvöltése megremegtette a termet, és a plafonról szikladarabok váltak le, megannyi zuhanó lándzsaként. Egy hatalmas kődarab csapódott be a harcos mellé is, számtalan apró, de éles törmelékkel betérítve őt. Már felkészült a végzetes csapásra vagy a sárkányleheletre, ám egyik sem következett be. Amikor sikerült kirángatnia a kezét a vaskesztyűből, és valamelyest letörölnie a port arcáról, úgy megdöbben, hogy egy pillanatra lélegezni is elfelejtett.

A csarnok közepén két sárkányt látott egymásnak feszülni, tépni és szagatni egymást. A dühösen harcoló lények hol a levegőbe emelkedtek, és a karóként meredő szikláknak préselték egymást, hol a talajon hemperegve igyekeztek éles karmaikkal és fogaikkal fogást találni. Cussacknak fogalma sem volt, honnan került ide egy újabb sárkány, bár titkon remélte, hogy az elf nő keze van a dologban, és ez volt az utolsó ütőkártyája a Veetortól vett pakliból.

A küzdelem a végéhez közeledett, a barlang sárkánya lassan, de biztosan alulmaradt az idegennel szemben, mígnem egy utolsó gyors harapás a nyaki sebbe végleg kioltotta életerejét. A győztes hangos szuszogással tartotta kimúlt ellenfele szétmarcangolt nyakát, és habár Cussack nem igazán ismerte a sárkányokat, úgy tűnt, mintha a halott bestia vérért kortyolná.

- Elenoir? - nyögte a férfi.

A feketésen csillanó pikkelyű lény Cussack felé fordult, és egész közel tolt a vértől csöpögő pofáját. Bár a szája nem mozgott, mégis érthető szavak hagyták el a torkát.

- Feküdj nyugodtan, te vén róka, mindjárt kellemesebb lesz!

Cussack megadóan várta a sorsát, de csak ugyanazt a jóleső melegséget érezte, amit korábban a varázssital nyújtott, amit az elf adott. Mint a napfényben olvadó hó hagyta el testét a

fájdalom, oldala nem szűrt többé, és szájából eltűnt a vér íze. Fáradságtól nyögve talpra állt, és sisakját lecsatolva vette szemügyre a mellette heverő sárkányt.

- Crom trónjára mondom te elf, ezzel a varázslattal igencsak megleptél. Mindenesetre hadd lássam inkább az igazi alakod, mert bár az is rusnya, mégis szívesebben nézem, mint ezt a dögöt - vigyorodott el Cussack.

- Cussack, Cussack, te fafejű! - jött a válasz a mozdulatlan szájából, de kétségkívül Elenoir csábosan gunyoros hangján. - Még mindig nem érted, mi is történt, ugye? Most már ez az igazi alakom.

A férfi olyan idétlen arcot vágott zavarában, hogy maga is elszégyellte volna, ha látja.

- Semmit sem értek - motyogta.

A sárkány megrázta magát.

- A Vértoronyban kezdődött, biztos emlékszel. Veetor küldött oda minket Gadeblo kincséért, és meg is találtuk, nem kis fáradsággal és küzdelemmel. A kincsek között volt egy ökölnyi gömb is, sima, fekete és nem túl nehéz. Dereng már?

Igen, a férfi pontosan emlékezett arra az átkozott gömbre. Elenoir mindenáron meg akarta tartani magának és nem átadni a kereskedőnek, ő pedig el akarta vinni neki, mert így szólt a megállapodás. A nő végül feladta a győzködést és átadta a gömböt, de Cussack nem sokáig örülhetett neki, mert az elf orvul leszúrta. Amikor magához tért, ott feküdt a torony tövében, a kincsek és természetesen a gömb nélkül.

- Mit mondtál Veetornak?

- Hogy súlyosan megsebesültél, és én hoztam el a zsákmányt. A gömböt nem is kereste, fogalma sem volt róla, hogy megtaláltuk. Ahogy megmondtam.

- Te tudtad, hogy mi az? Miért nem mondtad el?

- Nem tudtam biztosan, de sejtettem. Egy sárkánygömb volt. Sok időmbe és nem kevés pénzembe került, hogy találjak egy elegendőn bölcs, ám kellőképpen kapzsi mágust, aki végrehajtotta a szertartást. De egy utolsó lépés még hátravolt.

- Ez? - bökött a halott sárkány felé Cussack.

- Igen. A rituálé úgy teljesedik be, ha legyőzők egy valódi sárkányt és a vérért veszem.

A férfi fanyarul elmosolyodott.

- És ehhez kellettem én. Egymagad nem tudtad volna megtenni. Megint átvértél.

- Nem, ezúttal nem. Legalábbis nem teljesen. Gazdagságot ígértem neked, és meg is kapod.

- Igen? És hol van az a gazdagság? Hol a Pók Szeme?

- Odakint, a gólemeknél.

- Micsoda?! Azt mondtad az csak csapda! Egy átverés!

- Tudom, és elnézést kérek érte. De gondolom nem jöttél volna velem tovább, ha megmondom, hogy az az igazi Szem.

- Mérget vehetsz rá, hogy nem.

- Na látod. Most viszont a tied, ahogy ígértem.

- Noked nem kell? Mégiscsak sötét elf vagy. Ti kerestek égre-földre, vagy nem?

- De, persze hogy kell. És mit is mondtál, mennyit kérsz érte? - szólt a sárkány, miközben ráérősen egy félreeső barlangjártat felé pillantott, amelyben még a faközöld derengésben is jól láthatóan megcsillant a legyőzött sárkány kincse, egy óriás halom arany és drágakő.

- Cromra, te néember, sosem változol - húzódtott szélesre a harcos szája.

Cussack ugyan nem láthatta, de biztos volt benne, hogy Elenoir is mosolyog, mégpedig pontosan azzal az imádnivalóan idegesítő vigyorral, amivel szokott.

Ebenezer

REVEALS NOVELLA I.

Arra ébredek, hogy kapar a torkom. Fölemelem az álomtég-lákkal tömött fejem, és látom, hogy bizony az este Zsiga nem csukta be az ablakot. Rögtön átsuhant a fejemön pár gondolat, hogy most ráugrok egy párnával, és úgy taszítom át az örök álmvilágba. Pillanatnyi fölindulás volt. Persze, hogy nem bántottam, alig tudtam magam üzembe hozni.

Valahogy sikerült feltápászkodni, bár a fejem nagyon tiltakozott, és ólomsúlyként viselkedett a nyakamon. Erőt vettem magamon és fölkeltem. Igaz, aztán is voltak egyensúlyi gondok, de hát így van ez. A keskeny kis szobában még a vak sötétség uralkodott. Nem akartam lámpát kapcsolni, mert Zsiga még aludt. Hallottam, hogy milyen mohón szuszog, és nagyon irigy is voltam rá ez miatt, de hagytam. Csöndben próbáltam kisurranni a kicsi kis szobánkból, nem akartam fölkelteni.

Nyikorgott egyet az ajtó, mikor nyitottam, így kívánt jó reggelt. A keskeny kis folyosón hűvös levegő ölelt körbe, csipetnyi doh aromával bolondítva. Nem is lenne reggel a reggel e nélkül már. Kettőt-hármat léptem, és befordultam a megint csak kicsi helységbe, történetesen a fürdőszobába. Itt próbáltam megszabadulni az álmoktól, amik még a szememen ültek. Dehogy fognak lemászni róluk, a szemeimről. Inkább bebújnak a pillám mögé, onnan manipulálják a látszatot.

Fájt a torkom. És úgy éreztem, mintha egy kazán működne a fejem helyén. A szemeim csillogtak, az apró hajszálerek megadták magukat és elpattantak, ezzel adtak bizarr megjelenést kábult tekintetemnek. Kezeim is remegtek, az átlagosnál jobban. Végig simítottam a jobb karomon, és éreztem az apró dudorokat, a libabőrt. Fázni nem fáztam, pedig hideg volt. Hideg volt, látszott a lehettem.

Felkaptam valami kötött kardigán félét, és úgy osontam ki az udvarra elszívni az aznapi első szál cigim. Igen meghatározó dolog szokott ez lenni, egy rituálé tulajdonképpen, vagy simán csak megszokás volt. Kint meg volt fagyva minden. Pirosra csípte a zimankós idő az orrom. De akkor is ajkam közé csúsztattam a cigit, és telhetetlenül szívtam magamba az első slukkot, ahogy épp gyújtottam. Pár centis hó volt az udvarban. És lábnyomokat láttam egész a kacsat halomhoz az udvarvégéig, és vissza. Eltiptegtem én is a nyomokba lépegetve. Valami ki lett kotorva a sok lim-lom közül, mert hó nemigen fedte már. Néztam is, hogy mi hiányzik.

Közben az utolsó szippantásokat végeztem az egy szál cigarettámból. Aztán rájöttem, hogy a kötél hiányzik, amit tegnap előtt találtam a város szélén. Hazahoztam, mert úgy gondoltam, jól fog jönni a szánkóhoz. Mert Zsiga talált egyet, igaz, kicsit megviselt darab volt, de javítható. Örültem neki. És örültem a kötélnek is, mert belegendoltam, milyen jókat fogunk szórakozni, mi ketten éhgyomorral a hidegben. Kettesben.

Elnyomtam a hóban a cigit, valami zörgést hallottam. Körbenéztem, hogy mi volt az, merről jött. Aztán valami nyöszörgést hallatszott, de már tudtam, hogy a házból jön. Rohantam befelé. Nem tudtam elképzelni, mi lehetett az, nem is akartam. Lerúgtam átfagyott lábamról a kopott bakancsot, és szaladtam a szobánkhoz. Ahogy a kilincset megfogtam, remegni kezdett a kezem. Valami nyomasztót éreztem itt a mellkasomban. Egy merev mozdulattal lenyomtam a kilincset és benyitottam. Tekintetem lent tartottam a padlón, féltem. Nem volt mitől, de éreztem, hogy félek. Láttam egy eldőlt széket, és ahogy feljebb emeltem a fejem, himbálózó lábakat. Abban a pillanatba oda futottam, és kiabáltam Zsigához, hogy miért. Tudtam, hogy nem segíthetek. Ő ezt elrendezte, volt mitől félnem.

Az a tudat, hogy Zsiga ott lóg, hogy itt hagyott, emésztő volt. És nagyon mérges is voltam rá, ugyanakkor tudtam, hogy miért. Még se akartam érteni, még is tőle kérdeztem. Ott tédelttem függő teste előtt, ahogy kihűlt. Bután néztem rá.

Meghalhattunk volna együtt is. Éhesen, a hideg szobában dideregve. Az álmaink mindig adtak annyi melegséget, ami segített átvészelni az éjszakát. Én ezt gyávaságnak tartottam. Itt hagyott egyedül és betegen. Azzal a kötéllel a nyakán, amit én hoztam. A szánkóm kötélevel, amit ő fogott volna. Boldogan tettünk volna pontot az élet végére. De ez? Ez egy ronda vessző, mert újabb fejezet nyílik, én nem engedem meg magamnak ezt a pompát. Ezért hagyta nyitva az ablakot? Halottakról vagy jót, vagy semmit.

Zsiga, remélem odaát is egy hűvös, penészes kis verembe tengődsz, ameddig én itt meg nem döglök. De akkor, ha majd újra látlak, boldogan fogok a nyakadba ugrani. Tudod... addigra kiengedek, megenyhülök.

sleepwalker

<http://www.fantasygallery.net/stahlberg/nightmare.jpg>

Hollószárnyú Angyal

Még ezen a fenszíken átjut, és hazaér, csak ez zakatolt az agyában. Bicegősen ment, bunkósbotját maga után húzta. A testét borító állatbőrből készült ruha a mellkasán csupa vér volt. Még most is hallja a medve üvöltését, ami rátámadt.

Mivel társainál, ügyesebb, erősebb, kitartóbb volt, mindig őt küldték előre a vadászaton. Bármilyen harcot vívott eddig félelmetes fenevadakkal, vagy barbár hordákkal, soha alul nem maradt. Nem is értette, hogy nem vette észre a sebesült medvét a bozótosban. Valószínű a hegy túoldalán lévő törzs sebezte meg, ugyanaz a törzs, ami a múltkori teleholdnál elrabolta a varázslójukat.

Olyan rémület érintette meg, mikor a medve a mancsával megcsapta a mellkasát, abban a pillanatban nem is érezte a fájdalmat. Rögvest megfordult, de a felbőszült állat még utána csapott, és a bal lábszárát is felhasították a medve karmai. Ekkor ért oda a törzs vadászaiból álló csoport, és dárdákkal, kövekkel dobálták az állatot. Az meg vadul őrjöngve járta a haláltáncát, mikor már mozdulni sem bírt, csak hörgött, botokkal verték tovább, de ez már csak kegyelem volt neki, és egy utolsót sóhajtván kimúlt. Előkerültek az éles kövek, és nem kellett sok idő, máris darabokba, nyársakra, botokra kötözve már nem medve volt, hanem hús. Élelem a családnak, a hosszú tél után kiéhezve várták őket otthon az asszonyok, gyerekek. Siettek is haza a zsákmánnyal, hátrahagyva a sebesült ősemler társukat.

Minden lépés egyre jobban fáj neki, de próbált igyekezni, mivel a szomszédos törzs területének szélén volt, tudta, könnyen odaveszhet. Lassan kiszáll minden ereje, leül picit egy fa tövében, érzi, sajog, didereg, és rettenet szomjas. Ez a szomjúság ne gyötörné!

Erre tért magához, a kínzó vágától a víz után kinyitja szemét, és látja a barlangban van. Sűrű sötét éjszaka, mindenki alszik. Erőlködve feláll, körbe tapogatja magát. Humanoid mosoly ül az arcára. A szellemvilágba járt megint, tudta már jól, a barlang mélyén összegyűjtött kék bogyo, ha több éjszakán át leszedve ott hever, bizony rá jár néha, ilyenkor biztosan több szellem látogatja meg.

Halkan kioson a barlang egyik oldalsó termébe. Ide besüt az a néha kerek, néha sovány, kéken vagy sárgán világító tüzes égi valami, és ma milyen teli. A fényénél egész jól látni, piros terméseket zúz össze, és abból a sötéten csillogó tapadós porból is kever bele. Majd az egész álmát a barlang falára festi, előbb a medvét, aztán társait. Kezükben botok, lándzsák, kövek, olyan átéléssel rajzolja, észre sem veszi, hogy egy néhány társa közben felébredt. Őt figyelik, majd hümmögő, morgó hangot hallatva elkezdik körbe táncolni. Már az egész törzs ébren van, ünnepi hangokat adnak, vad ritmust járnak. És mikor felkel a nagyobb kerek, még fényesebb nappal. Elindulnak vadászni az erős, gyors férfiak.

Másnap dél van, üvöltve közelednek hazafelé a vadászok, rengeteg húst szállítva, és egy medvebőrt, még rajta a feje. Megállnak a barlang előtt, ahogy kilép az álmodozó társuk, a fejére teszik a medve bőrét, körbe táncolják. Van új varázslója a törzsnek. Olyan varázsló, aki szerencsét hoz a vadászatokhoz, aki ismeri a szellemek világát.

Hogy mennyire a szellemvilágban létezik, csak ő maga értette gyerekkorában, csak hangját hallotta a másik világnak,

csak a fényeit látta, és néha a vállán azt a hűvös érintést. Majd mikor férfikorba lépett, megjelent neki a kísérő szelleme, mindig vele volt, néha többbedmagával, de leggyakrabban egyedül. Összetartoztak ők már, mintha csak az árnyéka lenne.

Ez a különleges lény hasonlított kicsit a varázslóra, két karja, két lába volt, de a teste mintha a hajnali köd lenne a hátán olyan szárnyakkal, mint annak a fényes fekete tollú madárnak, aki a fészkébe mindenféle csillogó dolgot összegyűjtöget. Hollószárnyú szellem, ezért varázslónk is szívesen díszítette fel testét fekete tollakkal, így lett az idők során Hollósámán a neve.

Oly sokszor jött már el a dermesztő idő, mikor fehér minden, és fagyos hideg. Akikkel régen vadászni indult, már elköltöztek. Egy szép napon fogta a sámán magát, és továbbállt. Magával vitte a szellemet is, már nem is kísérte, az idők folyamán eggyé vált vele. Egész télen vándorolt, majd mikor az első színes virág kibujt a tavasszal együtt, megtelepedett egy békés törzsnél.

Az idők folyamán a szellem megmutatta a Sámánnak a tüzet, a vasat, a kereket, ő pedig ezt a tudást továbbadta. Tanult a másvilági létből. De mindig tovább állt, nem tudott meghalni. Már oly régóta élt. Csak néha jutott eszébe, honnan kezdte, mikor még kőből pattintották a szerszámokat.

Most minden hajnalban leül, apró botokkal a földet csapkodja, ősi duruzsló hanggal hálát ad a szellemvilágnak, és köszönetet a hollószárnyú kísérőjének. Már szinte az egész földrészt bejárta. Bármerre indul, nem téved el, viszi a csodáit mindenfelé. Hosszú téli éjszakákon, mikor a körötte lévők elpihennek, furcsa látomásai vannak. Magát látja, néha furcsa őrjöngő tömeg előtt beszélve, néha egy szál fehérgyolcsból készült ruhába a szegényeket segít. Látja még magát csatába indulva, de furcsa szerkezeten is, mit négy lábú patás állatok húznak, neki pedig érdekes háromszögletű fejedője van. Biz, látja magát bűgő dobozva zárva, ami mintha nem is volna, mert nem látszik, de ha érinti, hideg, mint a kő, és ebből a dobozból integet a megbabonázott tömegnek. Ilyenkor tudja, örökkön fog létezni, és mindig, mindig újat tud majd mutatni. Hisz tudását kezdetekkor kapta, és ő maga a tudója minden titoknak.

A legjobban azt a látomást szereti, mikor a felhők fölött lebeg, ilyenkor úgy érzi, repül. Mélyen befelé néz, kérdi a lelkeben lakozó Hollószellemet, mikor fogok tudni úgy lebegni, mint te? A szellem pedig mosolyogva csendre inti.

Türelem, meglásd, még a csillagokig is repülsz majd, ahonnan lélekfényesen térsz vissza a jóságos Földre. Örökké itt leszel, mindig hozod a fényt, segítsz elviselni a sötétséget. Legyőzöd a legyőzhetlent. Ki mondod a kimondhatatlant. Hollósámán, most ez a neved. De majd hívnak, Istennek, mágusnak, vámpírnak, s ki tudja előre még, mi mindennek. Félni és csodálni fognak, lesznek elleneid, és olyanok is, kik meglátják az ősi igazságod. Földön kívülinek hisznek majd, és talán ez lesz a legigazabb, hisz Angyal vagy, az emberiség Őrangyala. Bontsd hát ki szárnyaid, mutasd meg magad a tiszta szívűeknek, kezd el írni a soha véget nem érő oldalakra a történelem könyvét. Örökkön-örökké.

V.Katica

„Színjáték”

Hirtelen nyomasztó csend telepedett a nézőtérre, melyet egy halk, ám rémült kiáltás tört meg. Csupán a színpad sejtelmes fényeinek homályában lehetett megpillantani az események gyors egymásutánját. Mindenki lélegzet visszafojtva próbálta fellelni az akkor már morajló tömeg közepéről kiszűrődő hangfoszlányok tulajdonosát. Egyre drasztikusabbá és kétségbe ejtőbbé kezdett válni a tudatlanság. A jelenlévők kíváncsisága egyre csak fokozódott, mikor hirtelen felkapcsolódtak az óriási lámpák, melyek mindent megtöltöttek meleg fényárral.

Ekkor megpillantottak valamit. Valamit, amit az egyszerű ember talán soha nem szeretne látni. A feszült, szigorú sorban

egymás mellett elhelyezett székek által alkotott sorok között karmazsinszint öltött folyadék csordogált. Először senkiben sem realizálódott, hogy mi is történhetett, aztán egyre élesebb, rettegő hangok töltöttek meg mindent.

Csak egy valaki volt nyugodt. Valaki, aki ezt az egész kálváriát okozta, mikor aprócska, ám annál élesebb és mélyre hatolóbb kését a mellkasába mélyesztette. Neki már nem volt mitől tartania. Fentről figyelte a nézőtéren zajló szorgos eseményeket, amik végre körülötte forogtak. Körülötte, aki mindig elveszettnek és meg nem értettnek érezte magát a mai társadalomban. Ekkor értelmet nyert számára minden... minden, mi eddigi életében fojtogatva nyomasztotta. Egy aprócska kérdés van csupán, mi még körülötte motoszkál. Miért? Azonban erre a választ már csak ő tudhatja...

Joseffe

Levelét kaptam sorozat 05.

Levelét kaptam Hegyi törpeboglárláktól

Mivel felelősnek érzem magam Földünk élőlényei iránt, elhatároztam, hogy szót emelek érdekükben. Küldtem egy körlevelet az összes jelenleg veszélyeztetettnek minősített faj képviselőjéhez, melyben megkértem őket, hogy meséljenek egy kicsit magukról.

Úgy vélem, ha tudomást szerzünk róluk, ha valamelyest megismerjük őket, talán jobban odafigyelünk és vigyázunk rájuk.

A negyedik levél Romániából érkezett, Homoródalmáson adták postára:

Kedves Emberek!

Nagyon hálás vagyok, amiért érdeklődéseitek felénk fordult. Mi egyszerű boglárlék-félék vagyunk, szerényen, csendesen éldegélünk, s most legszívesebben örömtáncot járnék, amiért mégis eszetekbe jutottunk. Ha élőhelyünkön személyesen is felkerestek, szívesen barátkozunk veletek, csak nyújtsátok ki kezeteiket, s mi biztosan rároppenünk, mert megbízunk bennetek.

Akikkel eddig találkoztunk, szépnek mondtak bennünket, hiszen szárnyaink felül liláskékek, mely az ég végtelen kékjét juttatja az emberek eszébe, és mosolyt csal ajkukra. El kell azonban árulnom, hogy ez a kék szín csak a hímekre jellemző, nőstényeink ugyanis barnák. Ők sokkal visszahúzódóbbak nálunk, hímeknél, ezért velük ritkábban találkozhattok.

Szárnyaink tőterén csillogó kék pikkelyek helyezkednek el, a szárnyak egyébként felül teljesen rajzolatmentesek, fonákjukon viszont porszürke alapszínű, és foltos. Hátulsó szárnyunkon nincs farkinca, és a hátulsó szárny fonákján a kigyózó foltosból hiányzik fölülről a második folt, de előfordul, hogy több is.

Csupán 25-30 mm nagyságúak vagyunk, könnyűek, törékenyek, és igen érzékenyek az éghajlatváltozásra.

Magyarországi testvéreink leginkább a Cserhátban, irtásréteken élnek, de Dél-Európában és Ázsiában több helyütt megtalálhattok bennünket, mezőkön és déli fekvésű hegyi lejtőkön. Én kis családommal a Vargyas-szoros közelében lakom, Erdélyben, a Hargitában. Gyönyörű vidék ez, nagyon szeretem.

Májustól júliusig repülünk - két nemzedékünk van évente. Hernyóink baltacim fajokon (Onobrychis) és lednek fajokon (Lathyrus) élnek.

Sajátos szokásom (bár fajtársaim körében egyáltalán nem ritkaság), hogy egy-egy növény levelén, szárán fejjel lefelé pihengetve sütkérezek a napon, s ilyenkor szárnyaimat erősen zárva tartom. Ha így pillant meg valaki, nem is gondolná, hogy a szárnyak felszíne kék.

Kedves Emberek! Nem fecsegek többet, inkább arra buzdítalak benneteket, hogy gyertek, látogassatok meg! Ha megismeritek azt a csodálatos természetet, ami körülvesz benneteket, amiben mindannyian élünk, biztosan jobban fogtok vigyázni rá, és ez jó lesz nekünk is, nektek is, s nem kell attól tartanunk majd, hogy végképp elpusztul a fajunk, vagy akár a tiétek...

Névjegy:

Hegyi törpeboglárléka, vagy Ozirisz boglárléka - Cupido osiris (Meigen, 1829) (nincs román neve)

Ízeltlábúak törzse, rovarok osztálya, lepkék rendje, boglárlék-félék családja.

A Magyar Vörös Könyv szerint kipusztulás közvetlen veszélybe került faj, eszmei értéke: 50.000 Ft.

Juditti

IRON SKY, avagy Götz Otto, az úbernáci

Előljáróban: a cikk alcímével nem az volt a szándékom, hogy bárkit megbotránkoztassak, vagy akár a nevezett színészt bármiféle politikai skatulyába tegyem, netalán megsértsem; pusztán a filmben nyújtott alakítása váltotta ki belőlem eme gondolatszikrát.

Már évek óta nagy érdeklődéssel vártuk az úrnácikat, akik a Hold sötét oldalán megbújva, a közeljövőben, 2018-ban visszatérnek a Földre. Idén tavasszal, egészen pontosan március 26-án, Tampere-ben meg is tartották a premier gálát. A hatás elég vegyes volt. Az egyik oldalnak túlságosan nácinak hatott, a másiknak pedig még ez is igencsak kevésnek bizonyult. Nos, igen, az előzetesek és kedvcsinálók tükrében valóban nem egészen ilyesmi filmalkotásra számítottunk. Bár, hozzá kell tennem, hogy a film hivatalos weboldalán, és az előzetes kedvcsinálókban is több helyen felbukkan az alábbi szöveg: „Get ready to kick some nazi arse! Send us your money.”, azaz (szabad fordításban): „Kész vagy rá, hogy szétrúg pár náci segget? Akkor küld pénzt!”

Szóval a többség úgy indult neki az Iron Sky-nak, hogy az egy komoly SF alkotás lesz. Ehhez képest kaptunk egy... vígjátékot...? paródiát...? humoros SF-et...? önironikus jövőképet...? Tény, hogy a film többszöri megtekintése során úgy éreztem, a készítők sokszor önmagukat sem vették komolyan. Pedig a témák, amiket körbejárnak, egyáltalán nem komolytalanok. Valóban terjengenek olyan elméletek, amelyek arról szólnak, hogy a Harmadik Birodalom bázist létesített az Antarktiszon, majd onnan, a háború elvesztését követően, nem földi eredetű technológiát használva a Holdra menekültek. Ez szolgált a film alapjául is.

A nyitójelenet engem személy szerint meggyőzött. Az USA új űrprogramjának alapja, hogy egy Helium-3 nevű anyagot keres a Holdon. Ennek érdekében 2018-ban kétszemélyes űrhajót küldenek fel, amelynek személyzete meg is találja a Helium-3-at... egy náci bánya mellett, szép rendben, hatalmas tartályokban tárolva. A náci katonák – Klaus Adler (*Götz Otto*), a leendő Führer vezetésével – természetesen végeznek a felderítővel, társát pedig elfogják, hogy kihallgassák – ha kell, kínzással is. Az, ahogyan elénk tárul a náci bánya, a holdbázis, és annak belseje, egyszerűen lenyűgöző. Ám, amikor a bázison megérkezik a kis fekete bogárhátú Volkswagen, majd kiszáll

belőle a teljes, héttagú vezérkar... Nos, ettől kezdve bizony felkészülhetünk mindenféle gegekre, poénokra, más, valóban komoly filmekkel történő humoros összekacsintásokra. Ez a kettősség hatja át az egész filmet, s bizony ez a kettősség osztja meg a nézőközönséget is.

Az elfogott földi kém, az afroamerikai James Washington (*Christopher Kirby*) némileg felkavarja a visszatérésre készülő úrnácik nyugodt életét. A nála lévő okostelefon pedig egyenesen felborítja a terveiket. Klaus Adler az események tükrében úgy dönt, hogy lelátogat a Földre, s beszerez még néhány okostelefont, hogy végre működésre tudják bírni a szuperfegyverüket. Ennek azonban Wolfgang Kortzfleisch Führer (*Udo Kier*) a legkevésbé sem örül, ám végül beadja a derekát. A bonyodalmakat csak fokozza, hogy az Albinizátor nevű szerrel James Washingtonból bizony egy szőke, kék szemű, fehér nácit kreált Doktor Richter (*Tilo Prückner*), s azzal kell a „Reich” iránti hűségét bizonyítania, hogy segít Adlernek a Földön. Az űrhajón természetesen elbújik a leendő Führer leendő felesége, Renate Richter (*Julia Dietze*) is, tovább fokozva az izgalmakat... A történetről nem is mondok többet, sokkal érdekesebb megnézni magát a filmet.

Boncolgassuk inkább azt, hogy miféle problémákat támasztottak különböző kritikákban a filmmel kapcsolatban.

Első helyen talán a poénok elcsépeltségét hozták fel többnyire, amelyek már-már klisészámba mentek. Olyan véleményt is olvastam ezzel kapcsolatban, hogy volt néhány poén, amit mindenképpen vászonra akartak vinni, így a film ezek között bukdácsolt. Ezzel nem teljesen értek egyet. Elsőre talán valóban így tűnhet, de többszöri megtekintés után számomra szépen összeállt a teljes kép. Mi több, már az első alkalommal voltak sírvaröhögős, térdcsapkodós percek.

Második helyen általában az úrnácik pipogyasága kapott helyet. Tény, ami tény, hogy az elfogott James Washington egy egyszerű trükkel és egyetlen mozdulattal elintézte féltucat náci fegyverest, mindössze a szakfanderének sisakját használva; illetve Vivian Wagner (*Peta Sergeant*), az USA elnöknőjének kampányvezére is leterít szintén vagy féltucat náci katonát a saját irodájában – s mindkét jelenetben igencsak lassú reakciójának tűnnek a jól kiképzett, a film nyitójelenetében határo-

zottan és fenyegetően fellépő nációk. Én ezt két okra tudom visszavezetni. Az első az, hogy valójában sosem voltak még éles helyzetben, s valószínűleg olyan harcmodort tanultak, ami nem az alattomoságra, megtevesztésre épül, hanem a nyílt, egyenes fellépésre. A második pedig, hogy a Holdon azért mégiscsak jóval kisebb a gravitáció, mint a Földön, így Washington, az ő földi erejével bizony képes lehet az adott jelenetben látottak megvalósítására, mint ahogy a nagyobb gravitáció okozta plusz terheltség okozhat lassabb reakcióidőt egy földi nővel szemben.

A harmadik sarkalatos pont, amit többnyire hibaként említenek, az a Holdon lakó nációk technikai fejlettsége vagy épp fejletlensége. Amikor Doktor Richter kineveti Washington azon kijelentését, hogy az okostelefonja egyben számítógép is, majd megmutatja az afroamerikainak a szekrény méretű, valószínűleg saját maga által épített kompjútert, bizony éles ellentétet láthatunk a két technológia között. Ám, ha jobban belegondolunk, akkor beláthatjuk, hogy ez mégiscsak így van rendjén. Hiszen a II. világháború végén a német tudósok java részét „elosztották” maguk között a győztes nagyhatalmak, amelyek így további gyors fejlődésnek indulhattak, mi több, újabb és újabb tudósok ezreit tudták kitanítani, akik komoly csapatmunkával gyors eredményeket voltak képesek elérni. A Hold sötét oldalára menekült nációknak viszont be kellett érniük azzal, amijük volt. Nem tudtak még csak több száz tudósból álló „kreatív tím”-et sem létrehozni. Ami náluk hangszorosabb volt, hogy olyan hadmérnököket, szakembereket képezzenek ki, amelyek ütőképes, a hadsereget komolyan támogatni tudó haditechnikát fejlesszenek ki, amely letarolhatja a földi hadászati eszközöket. Így építettek meg számtalan, zepelinhez hasonló csatahajót, melyek mindegyike kb. 200 Valkúrt szállít, plusz egy-egy rakétákkal irányítható meteort húz maga után, valamint a Götterdämmerung elnevezésű csodafegyvert.

Fel szokták még emlegetni, hogy Renate Richter miként is vált árulóvá. Egyrészt ő is elmondja (amire mindjárt a film elején is utal), hogy meggyőződése szerint a földi társadalom beteg, és az ő kötelességük, hogy szellemi és fizikai gyógyírt hozzanak – nem pedig az, hogy megsemmisítsék az egész hóbelevancot. Amikor kiderül számára, hogy Klaus Adler is el akarja törölni a föld színéről az emberiséget (vagy legalábbis annak nagy részét), már kételkedni kezd. A Földön, egy moziban megtekintett Chaplin film hatására (The Great Dictator – 1940) pedig komolyan elbizonytalanodik, hiszen a Holdon mindössze csak egy 10 perces „kivonat” van meg a teljes 125 perces alkotásból. Azt hiszem, az az utolsó csepp nála a pohárban, amikor az elfajult bőrfejükkel találkozik. (Hogy teljesen megérthessük Renate pálfordulását, ahhoz látnunk kellene a fenti Chaplin filmet, illetve tudnunk kell azt, hogy maga Chaplin a II. vh. után azt nyilatkozta, nem lett volna képes a filmben megformálni úgy a Führert, ahogyan tette, ha tudja, hová fájnak a dolgok.)

A filmben mindenképpen pozitívumként említhető, hogy az ENSZ-tanácsot is egy meglehetősen görbe tükrön keresztül mutatja be, akárcsak az USA politikai vezetőit. Abban ugyanis biztosak lehetünk, hogy ha ez egy amcsi, hálívüdi szuperprodukciónak lenne, mindezt véresen komolyan vennék.

Mindenképpen meg kell még említeni, hogy a film képi világa remekül sikerült. Igen látványos jelenetek sorjázna, legyünk akár a Holdon, akár az űrben, akár a Földön zajló csatában. A zene is rendben van, bár azt nem éreztem átütő erejűnek. Mi több, hiányoltam az előzetesekben felhangzó, lelket feltüzelő, indulószerű dallamokat.

S végül a színészi játékról, hogy visszakanyarodhassak az alcímhez. A Renate Richtert alakító Julia Dietze remekül meg-

formálja a valóságra ráébredő nőt. Talán kicsit túlságosan is megváltozik a történet végére, ám ez beleillik az egész filmre jellemző karikatúrista, némileg túljátszott stílusba. A beteg Führert alakító Udo Kiernek megszólalnia sem kell ahhoz, hogy fagyos hangulatot teremtsen. Az afroamerikai modellt alakító Christopher Kirby jól hozza a laza néger, s képes feloldani a feszült helyzeteket. Az USA elnökét alakító Stephanie Paul sokszor megmosolyogatóan hitelesen játssza el a feltörekvő politikust. Az ő kampányfőnökét, Vivian Wagnert alakító dögös Peta Sergeant láthatóan hatalommániás karaktere a film egyik eye candy faktora.

Ám a mozi központi figurája mégiscsak a Klaus Adlert alakító Götz Otto. Az elvhű, mindvégig önmagát előre helyező, a Reich-et szolgáló vezér képét láthatjuk benne. Talán ellentmondásnak tűnhet, hogy egyszerre „önmagát előre helyező” és „a Reich-et szolgáló” jelzőkkel illetem. Azonban látni való, hogy már a film elején úgy gondolja, a jelenlegi, beteges, folyton cukorkát szopogató Führer már alkalmatlan arra, hogy győzelemre vezesse a nációkat. Ezért tudatosan készül átvenni annak helyét, akár úgy is, hogy saját kezével távolítsa el. (Végül azonban a lábával teszi meg.) A zárójelenetek során, amikor konkrétan, ám kissé eszelősen a kezébe veszi az irányítást, számomra bebizonyosodik, hogy bár három hónapot töltött a Földön, mindvégig megmaradt annak, ami. Azt hiszem, nyugodtan kimondhatjuk, hogy ő viszi el a hátán az Iron Sky-t.

A film vége pedig több kérdést is felvet. Az egyik, talán legfontosabb: vajon van-e a történeteknek győztese? A stáblista háttérben végbemenő folyamatok pedig ékes bizonyítékát adják annak, amelyet Renate Richter tanított a Holdon a náci gyermekeknek. Ez az a fajta film, amelynek minden egyes képkockáját érdemes megtekinteni, az elsőtől a legutolsóig, hiszen mindvégig tartogat meglepetéseket...

Jimmy Cartwright

Ha valaki további képekre, infókra vágyik a filmmel kapcsolatban, akkor az alábbi webhelyeken érdemes kutakodni:

<http://www.ironsky.net/site/>

<http://www.imdb.com/title/tt1034314/>

Kedvenc rajzfilmem: Tom és Jerry

A Tom and Jerry –a továbbiakban: T. and J. – az első olyan „tömegmedium” a számítógépek előtti korból... nagyon-nagyon azelőtti korból... amely azonnal a teljes figyelmet... nem kéri, követeli! Meg is kapja, feltétel nélkül! Ahogy elkezdődik a kisfilm, a tekintet a képernyőre tapad, és nem tud onnan elszakadni. A T. and J. akciórajzfilm, szerintem ezt nem fogja vitatni senki. Szinte állandóan történik valami, száguld, pörög, ha meg leáll, annak oka van. Na ez az akciófilmek sablonja. Gondoljunk bele, milyen hajmeresztő eseményeket látunk egy-egy epizódban, alig néhány perc alatt! Persze ezek az akciók a valóságban többségben nem működnének, és ha mégis, súlyos, halálos sérüléseket okoznának a szereplőknek. Persze a főhősök sérthetetlenek, és a film pereg tovább...hoppá! Az akciófilmek, pl. a Die hard is így működnek, ott is ez a helyzet!

A rajzfilmek nézése gyermekkori szerelem, és itt nem csupán a magyar televízióban vetített esti mesékről van szó. A '80-as években, de még a megelőző '70-es végén is, rendszeres családi program volt a TV-Belgrad, vagy TV Novisad megkeresése, a kásás, fekete-fehér vétel beállítása. Az esti műsorsávban, ha jók az emlékeim 8 után, a jugók amerikai rajzfilmeket vetítettek. Nem egyet, nem kettőt, ha belemelegedtek, akár 4-5-t is. A T. and J.-re nem emlékszem, de a Rózsaszín Párducra (Pink Panther), kis harkályra, csőrükére, porky pig-re és a nagy kedvencemre: Bunny-ra, a nyúlra, a Merrie melodies-ből nagyon is! Remekül szórakozott az egész család. A T. and J. életérzés nálam a '90-es évek egyik tipikus alapélménye. Amikor bejöttek a külföldi tv-csatornák, hirtelen sok zenei klipet, filmet láthattunk, filmismertetőket, vagy dokumentumfilmeket – még akkor is érdekesek voltak ezek, ha nem magyarul, hanem mondjuk németül – és persze a rajzfilmek sokaságát. A Cartoon Network követett el olyan merényleteket a nézői ellen, hogy bizonyos rajzfilmeket hétfői napokon a teljes adásidő alatt végtelenítve vetített. A T. and J. hétfőre orrvérzésig nézett blokkjai emlékezetes kulturális esemény a számomra. Ez a brutális adagban bevett akciórajzfilm-kúra a szülője annak a most már soha nem szűnő tiszteletnek, amit ezen sorozat iránt érzek. Képtelen vagyok megenni! A testvéremmel jól bírtuk a gyűródést, úgy emlékszem, a reklámokat használtuk ki, hogy elmenjünk wc-re, és együnk. Később történt, hogy három órányit átvettem Szabó Dénes barátomtól, akinek megvolt egy kazettára való a T.and J maraton c. akcióból. Dénes elmondta, hogy emlékei szerint a Cartoon Network egy időben minden január elsején 24 órán át nonstop T. and J-t sugárzott. Ebből a letemető jellegű élményből lett egy VHS kazettám általa. Ez a kazetta a DVD-korszak beköszöntéig böcsülettel helytállt, hűen szolgáltatva a T.and J. feelinget. Amikor később

lehetőségem adódott rá, digitalizáltam két lemezre. Ennek nagyon örültem, s máig örülök, mert a hangulat meg lett örökítve. Tekintve, hogy a kazetta mikén ment keresztül, kész csoda, hogy ez, ha nem is 100%-ban, de sikerült.

A VHS T. and J.-nek nagy hasznát vettem. Egy időben a munkahelyemen engem bíztak meg a kora reggeli ügyelettel. Ez abból állt, hogy a dolgozó szülők korán beadott gyerekeit valahogy le kellett kötni. Jó időben ezzel nem volt semmi gond, kinn játszottak az udvaron. A tél meg a rossz idő, na az problémás volt. Ilyenkor egy teremben ücsörögtünk, volt aki olvasgatott, leckét csinált, sőt esetleg készült az órákra (!?), avagy kártyáztak, társasjátékoztak. De a legnépszerűbb egyértelműen a mesenézés volt. Általában nagy klasszikusok kerültek terítékre, az iskolának megvoltak ezek, mint például a Pinokkió, vagy a Dzsungel könyve. Ez még a DVD elterjedése előtt volt, így VHS kazettáról mentek a filmek. Nos, hogy legyen mit lejátszani, kerestem meg Dénest, T. and J ügyben. Mint kiderült, nagy ötlet volt. Az én időmben 3 kazetta volt abszolút veretlen a sikerlistán, íme:

1/ Tom és Jerry maraton 3 órában felvételtől, X-szer megnézhetően, visszatekerhetően.

2/ A Birodalom visszavág eredeti változat műsoros kazettán. A kazetta meghalt, lejátszhatatlan.

3/ A Jégkorszak első része, ugyanezen a kazettán az Egértanya c. filmmel.

A rangsor önmagáért beszél. Erre céloztam az előbb, amikor a kazetta kálváriáját említettem. Egy ízben még az is megtörtént, hogy az ügyelet végén elfelejtettem kikapcsolni a videót, így a már másodjára futó szalag ment az első óra alatt is. Persze egy idő múltán kikapcsolták...a tv-t, mert az osztály a tananyag helyett a T. and J-t nézte. Tehát a tv kikapcs, a rajzfilm meg fut tovább a lejátszóban. Azért megvártam az óra végét, és magamhoz vettem a kazit, nem hagytam, hogy esetleg valakinek megessen.

Később a fiam, nagyon kicsiként, szintén jó párszor megnézte a kazettát. Valószínűleg akkor ő még ehhez a rajzfilmhez túl kicsi volt, de azért élvezte, mivel emlékeim szerint nem akarta abbahagyni. Amikor vettem DVD-lejátszót, egy tucatnyi műsoros T. and J-t vettünk neki, amit máig nézeget. A VHS felvételek egy részét meg sikerült digitalizálnom. Ezek a T. and J maraton darabok most már megmaradnak... ámen.

A T. and J.-ben az a jó, hogy a mindennapi gondok, a stressz, a munka után az ember hazatérve megnéz két-három epizódot, csak úgy találokra a gyűjteményéből, avagy célzotam a kedvencei közül, s máris jobb a közérzete. T. and J akciói, burleszkes, tortadobálásos, gereblyére lépős vad gegjei felhőtlen, vidám szórakozást nyújtanak. A filmekben mára már minden elem klasszikussá vált. A horror klisék éppúgy, mint az akció fordulatok, vagy a rekeszizmokra közvetlenül ható burleszk elemek. Hiába telt el 1940, a nyitó epizód óta annyi-72 év, a filmeckék most is elérik hatásukat, ikszedjére megnézve is.

Úgy vált ikonná generációk számára, hogy egyes elemeit jócskán meghaladta az idő. Az epizódokban dzsessz szól a rádióból, de a fontos híreket is ott hallgatja Tom, a TV-nek szinte nyoma sincs, Tom lámpaburából és csíkos függönyből jampecnek öltözik, ha fel akar vágni a cicalány előtt. A háború idején a cigaretta a pihenés, a feszültségoldás cselekvése volt – a frontkatonák képe mindkét oldalon, ahogy a harcok szünetében bagóznak – ma viszont intenzív ellenkampány folyik, nem is sikk már a cigizés. Na és persze az evés. A filmekben a szereplők, ha egy finomsággal megrakott asztalhoz jutnak, elképesztő mohósággal zabálnak húst, édességet, köretet és persze Jerry a sajtot. Esznek még banánt, paradicsomot és más gyümölcsöt-zöldséget, amelyek kiválóan alkalmasak arra, hogy az ellenfél képébe mázolják. A pia, főleg a pezsgő kiválóan imitálja a harcmezők ágyúit, a pezsgő-nehéztűzéség mellett például a vörösbor se kutya, amikor a megcsapolt hordóból kiömlő özönbor Tomot lesodorja a lefolyóba. Itt jön a képbe a kajával való játék, a pazarlása. Ez a tevékenység lenyűgöző méretben folyik az epizódokban. Elvileg mindenkit arra nevelnek, hogy ne játsszon az enivalóval, és ne pazarolja. A T. and J epizódjain szórakozva a kedves néző kiélheti elfojtott komplexusait, és kiélvezkedheti magát a tönkretett vacsoraasztal szétcincált finomságain. A különböző desszerteket vadul felfalják – egy levegőre – a másik ellen bevetik lövedéknek, vagy a túlmelegedett hátsók lehűtésére használják. Vagy Tom gazdaasszonya vár vacsoravendégeket – el lehet képzelni, a romok láttán mit lép majd a hölgy – vagy megbízzák a macskát fővesztés terhe mellett, hogy vigyázzon az asztalra. A rajzfilm figurái „élnek”, érzelmeik valódiak, tudunk azonosulni velük. Összetettek, mimikájuk nem csak komplex és emberi, hanem széles skálán mozognak. A sorozat azért is időtálló, mert a figurák emberi és tipizált tulajdonságait természetesen vesszük, ez így van rendjén. Valójában ez egy kimagaslóan művészi teljesítmény! Hogy mennyire az, elég csak a ma divatos rajzfilmek nagyobbik felét citálni, azzal összehasonlítani. A T. and J epizódjait nem azért nézi az ember, hogy valamiféle elmélyült tanulságot, netán katartikus üzenetet kapjon, hanem azért, hogy kikapcsoljon, szórakozzon. A T. and J filmekben, főleg a William Hanna és Joseph Barbera nevével jelzett korban, még jóval az akciófilmek ideje előtt megszületett az akció zsáner sémája és dramaturgiája. Figyeljük csak meg a kor filmjeit! Ennek a pörgős stílusnak még nyoma sincs. A klasszikus krimi és a noir uralkodik. A mai kor egy furcsa és meglehetősen visszatetsző hozadéka a T. and J utóéletében, hogy néhány mimózalelkű hiperilletékes elkezdte megvagdosni némelyik epizódot, hogy megfeleljenek a hiperérzékeny és hipercivilizált metódusnak. Egy alkotás, legyen az bármilyen, szóljon az bármiről, utólagos átfabrikálása számomra az alkotói szabadság megkurtítása. Főleg ha a szerző esetleg már nem is él, és nem tud tiltakozni. Olyan ez, mintha egy mesteri vessort átszabnánk egy mesterkélt rímre, csak azért, mert valami betonvirág szerint utal valamire, ami szerinte nem jó. Sajnálom, ha kiakasztom az olvasót, ez a baromság ezt hozza ki belőlem. Legjobb példa: „A kis árva” c. rész,

aminek a végét eszelősen megkurtították csak azért, hogy a néző ne láthassa, ahogy Tom indiánból egy gyertya miatt négerré ég le, aztán Jerry egy pezsgővel belövi... egy üveg-szekrénybe. Még szerencse, hogy a Youtube-on meg lehet nézni, sőt LE IS LEHET TÖLTENI az eredetit! Ha az epizódok logikája, a cselekmény úgy kívánja, akkor Tom macska nem csak Tom macska, hanem az ellenség vagy a dzsessz kultúra képviselője... Íme, ragadós a hülyeség! Egyszerűbben: vannak olyan részek, amikben Tom hol náci, hol néger. És akkor mi van? A legtöbbször azonban egy vad és ravasz macska, aki teljes joggal ki akarja nyírni a pimasz és lopós egeret... Ha már itt tartunk. Érdekes, hogy a filmek elején általában Tom aratja villámgyőzelmeit, az ő ötleteit szenvedti el Jerry. Például akkor, amikor az általában ravasz és ügyes egér bepánikolva, ostoba módon menekül az őt vonatként üldöző intelligens, sőt élővé váló billiárd-, teke- és tűzijáték golyók elől... persze hogy ráfázik. Aztán fordul a kocka, olykor többször is, és a blitzkrieg vad kézitusában védekezéssé válik. A helyiségek, a vacsoraasztal romokban, és Tom mondjuk egy összetört, eredetileg porcelánokkal teli szekrény alól fehér zászlót lenget. Bár ez megfelel a történelmi analógiáknak, időnként azért megesik, hogy Tom macska győz... ritkán, de előfordul. A legjobb példa erre „Az egerek éve” c. Chuck Jones epizód, amiben két egér végig szívatja az aludni vágyó Tomot, aki végül rájön a turpisságra, és egy revolverrel bebiztosított üvegbe zárja a két bajkeverőt. De azért békekötés is van, karácsony este. Ha már említettem a horror-fantasy vonalat. Az alkotók kissé fantáziátlanoknak tűnnek, csak a már sokszorosan bevált recepteket ismételtetik. A legtöbbször megtalálható fantasztikus elem, a „láthatatlan ember” motívum, a ráncalanító smink krém, vagy láthatatlan tinta újszerű felhasználási módjával. A filmek sajátos értelmezésében, ami eltünteti a ráncokat vagy az írást, az eltünteti a tettet is! Így lesz a sminkből meg a tintából csodafegyver.

A Dr. Jekyll és Mr. Hyde vonal szintén nagyon erős. A '40-'50-es években szinte kötelező kör. Minden jelentősebb rajzfilm legalább egyszer feldolgozza Robert Louis Stevenson ötletét. Az átváltoztató itóka is kacagtató fordulatokat eredményez. Ez az eredeti sztori röhejes fonákjává válik. No azért találtam egy olyan ötletet, amit még Stephen King is felhasználott, és nem nevetünk rajta. Az életre kelő játék. Az életre kelő játék gonosz. A „Megőrjít ez az egér” c. epizódban egy játékaruházban harcol Tom és Jerry. Itt először az egér a jobb. A fordulatot az hozza, hogy Tom kezébe kerül egy távirányító, amellyel a menekülő Jerry ártalmatlan tűzoltóautója felett átveszi az irányítást. Az autóska gonosz szörnyé alakul, komikus elemekkel tarkítva üldözi Jerryt. Végül már nem gurul a kerekein, hanem lépeget, és meg akarja enni az egeret... nem semmi. Nem vagyok benne biztos, hogy egy kisgyereknek ez jó hatású. Végül azonban oldódik a horrorélmény, amikor egy Jerry által elmozdított tekegolyó elől kutyaként fut el a gonosz autó. Érdekessége az epizódnak, hogy a sínekre kihempergő

macskát az egér megmenti a váltó átállításával. Ezért angyalszárnyakat kap és glóriát, majd a szárnyain repül el a vége főcím előtt. Az viszont nem zavarja az újkori érzékenyeket, hogy a filmből nem derül ki, vajon a váltó önkényes átállítása mekkora katasztrófát okozott... A „Macska a mennyben c. részben fajsúlyo-

san jelenik meg a pokol és a menny. Bár a szereplők sérthetetlenek és halhatatlanok, ezen rész kedvéért Tomot egy zongora összelapítja, ahogy Jerry-t üldözi, és a túlvilágra juttatja. Am a mennybe induló vonatra nem engedik föl, mert gonosz volt „egy ártatlan kiséggel”, ez volna Jerry, aki mint tudjuk, minden, csak nem ártatlan. Kap egy óra haladékat, mielőtt odalenn az üstben el nem kezd főzni a kutyaördög. Nem semmi ez a figura, igazi bibliai rémlátomás. Egy megbocsátó nyilatkozatot kell aláíratnia Jerryvel. Tom mindent megpróbál, tortát ad az egérnek, erőszakot alkalmaz, még aláírást hamisítani is akar! Histeroiddá válik, amikor az egér széttepi a papírost. Végül az utolsó pillanatban Jerry aláír, de macska lekésik a mennybéli vonatról... A pokol tüzéről kiderül, hogy Tom túl közel szundikált a kandallóhoz, és rosszat álmódott. Felébredve látványosan szereti az egeret, aki nem ért az egészből egy kukkot se...

Azt hiszem, ha most elkezdéném elmesélni a kedvenc részeim, ha csak kivonatosan is, azzal egy különszámot meg lehetne tölteni. A vállalkozás izgalmas is lehetne, hiszen társadalmi korrajzon át személyes következtetésekkel megspékelt kedvcsináló összefoglalót lehetne rittyenteni a kaleidoszkopszerű élményanyagból. Erre azonban most nem vállalkozom. A személyes élményekről ennyit, következzenek az interneten hozzáférhető objektív adatok.

Wikipédia:

„William Hanna és Joseph Barbera összesen 114 epizódot készített 1940 és 1957 között az MGM stúdió animációs részlegénél Hollywoodban, Kaliforniában. 1960-ban az MGM stúdió megbízására újabb Tom és Jerry epizódok készültek a Rembrandt Films gondozásában, Gene Deitch vezetésével. Az újabb epizódok 1963-tól ismét Hollywoodban készültek, Chuck Jones vezetésével 1967-ig. A Tom és Jerry később újra megjelent a televízióban az 1970-es, '80-as és '90-es években új részekkel, Joseph Barberának, William Hannának és a Filmation Studiosnak köszönhetően. Jelenleg a Warner Bros. rendelkezik a Tom

és Jerry jogaival, és készíti a Tom and Jerry Tales-t, amelyet az Egyesült Államokbeli The CW csatornán sugároznak.

A Tom és Jerry sorozat születése Rudolf Isingnak köszönhető, aki az első, az „Elbocsátás (Puss gets the boot)” című epizód producere volt. Eredetileg Ising a két rajzfilmfigurát Jaspernek és Jinxnek nevezte el, többször hallhatni, hogy a macskát eltartó asszony rászól: „Jasper?! Jasper! Mm-hmm... that no-good cat!” – azaz – „Jasper?! Jasper! Mm-hmm... az a mihaszna macska!”

Az epizódok középpontjában rendszerint Tomnak Jerry elfogására irányuló sikertelen kísérletei állnak. Tom a legtöbbször nem is akarja megenni Jerry-t, és néhány részben a páros valójában egészen jól kijön egymással, így az ellenségeskedés háttérben valószínűleg csak a hagyományos macska-egér ellentét áll. Az egyes epizódok a bennük megjelenő erőszakról is híresek; ám egy rész sem tartalmaz véres jeleneteket, és ezek a részek is inkább humorosak, mint durvák – a sajátos képi humor és a zene hatására. A háttérzene szintén fontos szerepet tölt be a részek alatt, kihangsúlyozza a cselekményt és érzelmet is kölcsönöz az egyes jeleneteknek. A zenei rendező, Scott Bradley összetett műveket alkotott, amelyek a jazz, a klasszikus zene és a korabeli popzene elemeit ötvözik. Általánosságban elmondható, hogy nem fordul elő szöveg a rajzfilmben, leszámítva néhány epizódot; a Tom és Jerry közötti dialógusok főleg felordításokból és felkacagásokból állnak, amelyet gyakran trombita, vagy más hasonló hangszer szólaltat meg...

1954 előtt minden Tom és Jerry epizód standard 35 milliméteres Academy film formátumban volt rögzítve, 1954-től kezdve néhány rész mind standard, mind szélesvásznú CinemaScope formátumban. 1956-tól a MGM rajzfilmstúdió bezárásáig az epizódok kizárólag CinemaScope formátumban készültek, a hangok némelyikben pedig egyfajta sztereofonikus (térhatású) módon voltak rögzítve. Ezekben az években a cseh Václav Bedřich is rendezte a rajzfilmet, illetve a stábbb dolgozott egy másik cseh nemzetiségű zeneszerző, Štěpán Koníček (Steven Konichek) is. Ekkoriban a rajzfilm kidolgozása csaknem ugyanolyan volt mint az akkori csehszlovák rajzfilmeké. Az 1960-as Gene Deitch – Chuck Jones részek Academy formátumban lettek rögzítve, ám kompatibilis módon a szélesvásznú Academy formátummal. Minden Hanna-Barbera rész Technicolorban, a '60-as évekbeli epizódok pedig Metrocolorban készültek.”

A tomesjerryfan.hu oldalról:

Epizódlista:

„1940 – 1958: A William Hanna – Joseph Barbera korszak

A 114 rész William Hanna és Joseph Barbera rendezésében készültek Hollywoodban (Kalifornia) a Metro-Goldwyn-Mayer cartoon studio termeiben. Az összes részt mozikban is bemutatták, ezek dátumai szerepelnek a részek leírásaiban. Az első rész producere Rudolf Ising, majd az ő szerepét vette át egészen 1955-ig Fred Quimby, akit végül William Hanna és Joseph Barbera váltott, így saját maguk producerei lettek 17 rész erejéig. 1957-ben aztán az MGM bezárta a cartoon studio részlegét, mert rájött, hogy a régi rajzfilmek ismétlései ugyanannyi pénzt hoznak, mint az újan készítették.”

1. Elbocsátás	16. Tom elkutyul
2. Éjszakai falatozás	17. Egerész öt perc
3. Karácsony este	18. A vacsoravendég
4. Kísértet kísérlet	19. Jerry a nagyvárosban
5. Kutyaabajok	20. Egy kis golf
6. Macskarománc	21. Turbékoló madárka
7. A tekepályán	22. Csendet kérünk
8. A tollas jó barát	23. Itt a tavasz
9. Civakodás	24. A kedvenc lelenc
10. A magányos egér	25. Irtó jó egérintő
11. Jerry, a jó hazafi	26. Éjjeli macskazene
12. Babacica	27. Horgász cica
13. A jampi macska	28. Pajkos pajtás
14. A milliót érő macska	29. Zongorakoncert
15. A testőr	30. A csodaital

31. A tengerparti piknik
32. Egér van a házban
33. A láthatatlan egér
34. A kanári és az egér
35. Nehéz a béke
36. A kiöregedett egérvadász
37. Tom tanár úr
38. A macska mocska
39. A pöttyös macska
40. A kis árva
41. Kopogj ha baj van
42. Macska a mennyben
43. A víz alatt
44. Szeresd a kiskutyát
45. Jerry naplója
46. Bajnok bajnok
47. Anyátlan kiskacsa
48. Szombat esti macskabuli
49. A cowboy
50. Jerry és az oroszlán
51. Fő a biztonság
52. A karmester
53. Rágalmacskák
54. Biliárdgolyók
55. Tom, a hódító
56. Jerry és az aranyhal
57. A városi rokon
58. A másnapos macska
59. A bennszülött egér
60. Fő a tisztaság
61. Az ütődött macska
62. Vakáció
63. A repülő macska
64. Kacsa kötöző
65. A két muskétás
66. Tombol a szerelem
67. A három bajkeverő
68. A kis szökevény
69. Harapós pártfogó
70. A robotmacska
71. Tengerjáró Tom
72. A kutyaház
73. Az eltűnt egér
74. Az elefántbébi
75. A bécsi egér
76. Az én kölykőm
77. Jerry, a kacsaszatató
78. Két kicsi indián
79. Életem Tommal
80. A kölyökkutya
81. A farmer macskája
82. Csuklós bulldogok
83. A kisiskolás
84. Mufurc lelenc
85. A korszolyázó egerek
86. Nápolyi kirándulás
87. A kishitű kiskacsa
88. Bizonytalan, mint a kutya vacsorája
89. Touché lő kandúr
90. A délre vágyó kiskacsa
91. Családi piknik
92. Egér eladó
93. Egy egérfogó szerkezet
94. Tom és Chérie
95. Házi mozi
96. A műkedvelő mezei egér
97. Ő az én anyukám
98. Tom a boszorkányinas
99. Kopogj, ha baj van (újra kiadás)
100. Buzgó pajtás
101. Edzés a tengerparton
102. A táncos lábú medve
103. Búbánatos szerelem
104. Rombolás rostón
105. Szeresd a kiskutyát (újra kiadás) + Give and Tyke (Cövek és Tyke különepizód)
106. A nyúl szívű macska
107. A kis árva (újra kiadás) + Sicc macskák (Cövek és Tyke különepizód)
108. A torreádor
109. A leleplező fénykép
110. Húsvéti kacsa
111. Lö király durmoló
112. A láthatatlan kiskacsa
113. Robin hű, de egyes fegyvertársai
114. Pótmamák

„1961 – 1962: A Gene Deitch korszak

1960-ban az MGM a saját rajzfilmstúdiójának bezárása után arra a döntésre jutott, hogy a Tom és Jerry sorozat mégis egy értékes termékük volt, ezért folytatni szeretnék a sorozatot (de egy jóval alacsonyabb költségvetés mellett), ezért megrendeltek 13 részt egy kelet-európai stúdiótól. Igaz, később Joe Vogel-t, aki ezt a döntést hozta és a stúdiót kiválasztotta, kirúgták. Ezt a megrendelt tizenhárom részt Gene Deitch rendezte, a producer pedig William L. Snyder volt a Rembrandt Films tulajdonosa. A stúdió helyileg Prágában található (az akkori Csehszlovákia területén). Az MGM ezeket a részeket is bemutatta a moziban. A legtöbb rajongó egyetért abban, hogy ez a 13 rész a Tom és Jerry sorozat mélyrepülése.”

115. A tudathasítás
116. Kirándulás és néhány rándulás
117. Már a régi görögöknél is
118. A rostonsült
119. Üregér
120. A madárlesen
121. A hajóút
122. Morbi Dög a cethal
123. A Tom és Jerry rajzfilm-készlet
124. Vadnyugaton
125. Afrikai vadászon
126. Jótett helyében
127. Az operában

„1963 – 1967 – A Chuck Jones korszak

Chuck Jones a Warner Bros. Cartoons részlegénél dolgozott 30 évig, ahol a Loony Toons és a Bolondos Dallamok rendezője

volt. Miután kirúgták, az MGM szerződést ajánlott neki és felkérte, hogy ő folytassa a Tom és Jerry sorozatot. Ekkor számos Jones mellett dolgozó animátor is otthagya a Warner Bros. Cartoons-t, és átjött az MGM-hez, ahol közösen megalapították a Sib Tower 12 stúdiót (MGM Animation/Visual Arts részlegét nevezték át). Így a Tom és Jerry sorozat újra visszaköltözött Hollywoodba. Itt készült a következő 34 rész, ami Gene Deitch-féle részekhez képest jóval magasabb színvonalat képviselnek. Ezeket a részeket is bemutatta a moziban az Metro-Goldwyn-Mayer.”

128. Luxuslakás az ötvenedik
129. Egyszer fent, aztán lent
130. A nagy kísérlet
131. A horgászat megnyugtat
132. A téli történet
133. Mindent a kiscicáért
134. Ó, édes egérellet
135. Az energikus macska
136. Az építkezésen
137. Az egérmacska
138. A varázsló
139. Megőrjít ez az egér
140. A jóságos tündér
141. Az egerek éve
142. Kapj el cicus
143. A párbaj
144. Hajnali küzdelem
145. A cirkuszi elefánt
146. Cicus kedvence
147. A sajtzállítmány
148. Halat nekem
149. Matiné előadáson
150. Az életmentő kutya
151. Ketten egy ellen
152. A vadmacska
153. Úrállomás a tejtermék-uton
154. Irányított egerentyű
155. Az egérbár
156. A kikötői hajsza
157. A szuper tügnyök sajt-vadász
158. A kiváló hullámlovos
159. Korszerű egérfogó
160. Robotvilág
161. A rossz álom halála

Újabb részek:

„162. Mihaszna házi macska (speciális epizód)

163. A karateőr (speciális epizód)

II. Tom és Jerry új kalandjai (Tom and Jerry show)

III. Tom és Jerry vígjátékshow (Tom and Jerry comedy show)

IV. Tom és Jerry gyerekshow (Tom and Jerry kids show)

V. Tom és Jerry legújabb kalandjai (Tom and Jerry tales)”

Egyébként lehetséges, hogy még ez a lista sem teljes. Mivel az egyik kereskedelmi adó hétfévi matinéjában sok T. and J epizódot láttam a fiammal együtt, amelyek egy addig ismeretlen sorozat részeinek tűntek. Másként kezdődnek, és a rajzok stílusa sem a megszokott. Persze az is lehet, hogy ez volt a Tom and Jerry tales sorozat...

Végezetül nyugodtan leírom ide: aki még nem látta a T. and J-t, ám de igényes és felhőtlen kikapcsolódást, vidám perceket óhajt, annak erősen ajánlott a T. and J sorozat. A beszerzéssel nem lehet gond. Ha mást nem, a Youtube-on óriási mennyiség áll rendelkezésre...

Források: Wikipédia; <http://www.tomesjerryfan.hu/>

Homoergaster

Első találkozásom a Metal Harcosokkal

MANOWAR: Fighting The World

- Scott Columbus emlékére -

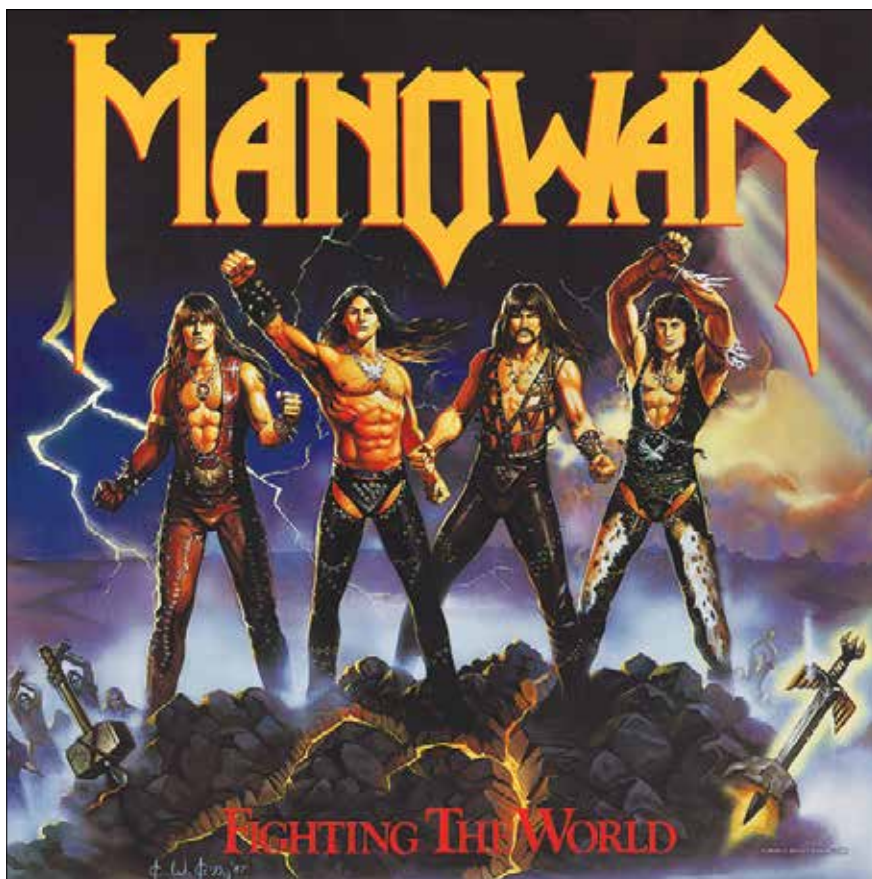
Negyedszázada látott napvilágot az amerikai Manowar zenekar *Fighting The World* c. albuma. Ők voltak az első metallenekar, amelyet megismertem, és akiknek köszönhetően megszerettem a műfajt. A cikket nemcsak az évforduló kapcsán írom, hanem abból az apropóból is, hogy a tavalyi évben távozott az élők sorából Scott Columbus, az együttes dobosa.

Az előzményekhez hozzátartozik, hogy már óvodás koromban Piramis, Edda és Omega dalokon szocializálódtam, de az említett zenekarok feloszlásait, illetve átmeneti leállásaikat követően az érdeklődésem a zenétől a képregények és az indiai nos könyvek felé fordult.

A nyolcvanas évek közepén hallottam először a heavy metlről, mint zenei műfajról. Számomra akkor a HM valami misztikus dolognak tűnt, a furcsa nevű együttesekkel, a még furcsább logókkal és a vérfagyasztó szörnyfiguráikkal.

1987-re már jócskán kiábrándultam az akkori disco-pop trendekből, a Modern Talking már elveszítette varázsát, a két német énekesnőt, C. C. Catch-et és Sandrát nem a hangjukért szerettem. Új élményre vágytam, ami nem divatos és nem folyik a csapból.

Annak az évnek novemberében éppen karácsonyi ajándékokra vadásztam a XIII. ker. Róbert Károly krt. és a Teve u. találkozásánál lévő placcon nyüzsgő kirakodóvásárban, amikor megpillantottam a kazetta-tengerben a Manowar-album borítóját.

A kép négy izomkolosszust ábrázolt, harcias pózban, egy máglya tetején. A háttérben villámok cikáztak, az egyik tag (jóval később tudtam meg, Joey DeMaio basszusgitáros) haja zászlóként lobogott a szélben. A tűzrakás környékén furcsa formájú fegyverek szálltostak, a négy barbár herosz mögött pedig elmosódottan egy vad horda bontakozott ki. Mintha egy törzsi rítus közepébe csöppentünk volna.

(A grafika Ken Kelly keze munkáját dicséri, véleményem szerint minden idők legdögösebb, leglenyűgözőbb heavy metal borítója, egyedül Derek Riggs féműve vetekszik vele, amelyet a Maiden *The Number Of The Beast*-jénél követett el.)

Tizenkét éves fejfel úgy gondoltam, ha a borító ennyire stílusosan vad, akkor a zene is fajsúlyos lehet. Zsebpénzem jelentős hányadát (250 Ft-ot) gondolkodás nélkül rááldoztam erre a különlegesnek ígérkező műre, amelyből ez az egyetlen volt a standon. Otthon nem is ért csalódás! Amikor meghallottam a címadó dal dübörgő akkordjait, mindjárt tudtam, hogy egy új világ nyílt ki előttem.

(Megjegyzem, a mai napig borzongással vegyes izgalommal tölt el egy-egy Manowar korong végighallgatása.)

És most menjünk sorjában! A *Fighting The World* egy igazi, zúzós harci-induló, már-már power metal, megadja az album alaphangulatát. A következő *Blow Your Speakers* már rockosabb, de a lokomotívyszerű ütemek így is több száz tonnányi tömeggel döngölik a gyanútlan fület. A *Carry On* már egy dallamosabb tétel, a himnikus kezdés után, majdnem „metalslágerebe” megy át. Az A oldalt záró *Violence and Bloodshed* az eddigi középtempójú dalokhoz képest gyorsabb, a basszuszólok teszik baljóslatúvá, végül gitár-improvizációkkal zárul. A dal egyébként szirenázással, lövöldözéssel kezdődik, és hallani lehet egy cirkáló rendőrségi helikopter zaját.

A B oldalon dallamos, akusztikus akkordokkal indít a *Defender*, Orson Welles valószínűleg ősisztenséggént szólal meg. A dallamok után hirtelen zúdulnak le a keményebb részek ekkor kapcsolódik be Eric Adams énekes. E hirtelen átváltás gyakori, kedvelt zenei fogás a Manowartól.

A soron következő *Drums of Doom*, *Holy War* és a *Master of Revenge* lényegében egyetlen, változatos, epikus mű. Itt is megtalálható a lassú, kísérteties felvezetés, vadász-kürtökkel, lódobogással és távoli égzengéssel, majd hallható a Végzet Dobjainak üteme, ezután, átmenet nélkül kezd dübörögni a lassú/gyors tempóváltású *Holy War*, a csatakiáltáshoz hasonló kórusával. A metal-induló hirtelen egy halálsikollyal ér véget, ezután a Bosszú Mestere mintha a Pokol legmélyebb bugyraiból szavalná monológját, a végén diadalmas kacajjal.

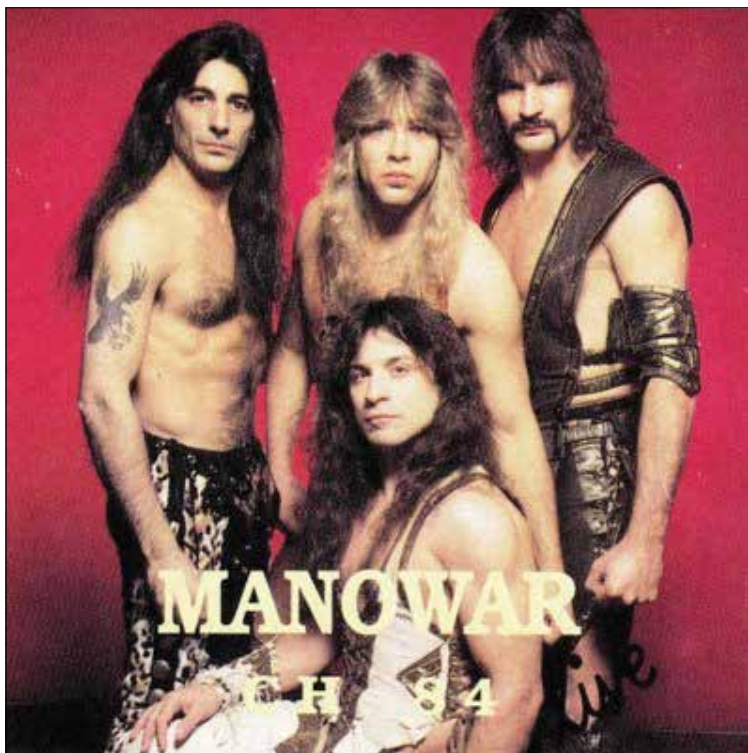
A záró tétel, a *Black Wind, Fire and Steel* az album leggyorsabb nótája, kicsit visszanyarodik a hard rock gyökerek felé anélkül, hogy a keménységből veszítene. A dal végén Eric Adams emberfeletti hangmagasságokkal gyilkolja a torkát, majd Ross *The Boss* szóló(jutalom)játéka zárja az opust.

A *Fighting the World* összességében egy kiválóan megszerkesztett alaplíra. Aki nem hallgatta még meg, vagy nem akar róla tudomást venni, az nem is nevezheti magát heavy metal rajongónak. A Manowar a metal műfajnak olyasmit adott, mint David Gemmell a fantasynak (már ha nem túl merész a hasonlatom): új mítoszokat.

Amit személy szerint én kaptam a zenekartól: érdeklődést az angol nyelv és a fantasy irodalom iránt.

Nos, visszatérve 1987 végéhez, ekkortól váltam véglegesen a heavy metal rajongóvá, a kedvenc zenekaromról pedig igyekeztem minél többet megtudni.

Elsőként a német nyelvű *Bravo* kétoldalas Heavy Metal Magazin rovatából tudtam meg a zenekar tagjainak nevét (Joey DeMaio basszusgitáros, dalszerző, Eric Adams énekes, Ross The Boss gitáros és Scott Columbus dobos; az ún. „klasszikus felállás”, l. a lenti képet).

'89-től pedig az immár magyar nyelven is megjelenő Metal Hammerből tájékoztam az új albumokról, az aktuális koncert-turnéjukról, valamint megismertem a Manowar *hitvallását*, amely egyet jelent a heavy metallal, a műfaj hagyományainak ápolásával. Döbbenet volt számomra olvasni a *Kings of Metal* ért fanyalgó kritikát (1988-ban megjelent stúdióalbumuk), pedig a zenei anyag mérföldkő mind a Manowar, mind pedig a HM életében, egyben méltó megkoronázása a nyolcvanas éveknek.

Ha visszakanyarodunk az időben, a 30 éve(!!!) kiadott első lemezük, a *Battle Hymns* is tudatta a világgal, hogy a HM nem múltó divat a Rock univerzumában. A címadó dal akár napjainkban is készülhetett volna.

Persze ekkor adott volt a „történelmi helyzet”, hiszen két évvel korábban adta ki a Judas Priest a *British Steel*, és ugyancsak '82-ben jelent meg az Iron Maiden-től a *The Number of The Beast*, valamint a DIO-tól a *Holy Diver*. Ez az év tehát egy komoly áttörést jelentett a HM-nak, Joey DeMaio és harcosai erős szövetségességre leltek a zenei frontokon.

A következő évtized trendjei már nem kedveztek sem a

Manowar-nak, sem pedig az általuk képviselt műfajnak. A Nirvana keltette grunge-hullám, a Guns'n'Roses szinte egyeduralma a mainstreamben, valamint a rap/hardcore/funkny formációk tömkelege láthatóan kezdte szétmorzsolni a HM védőbástyáit. Válságos, tagcserékkel teli időszakot élt át az Iron Maiden, a Judas Priest és a Helloween is.

A thrash metal prominens képviselői közül is többen (átmenetileg, vagy végleg) bedobták a törülközőt: Németországban feloszlotta Deathrow és a Destruction; a briteknél járványszerűen szűntek meg egymás után olyan reménységek, mint a Hades, a Sabbath, a Xentrix és az Onslaught. A tengerentúlon is gyülekeztek a viharfelhők: a Death Angel, a Nuclear Assault és az Exodus is lassú haladás után kapitulált.

Az 1989-ben reneszánszát élő death metal a kilencvenes évek elejére-közepére újból lecsengeni látszott.

Ezalatt Joeyék, haladva tovább a maguk által szigorúan kijelölt úton, a '92-es (ismét egy évforduló) *Triumph of Steel* c. modernebb hangzású lemezükkel (és annak merész zenei megoldásaival) végérvényesen lezárták a nyolcvanas éveket.

A közel félórás *Achilles, Agony and Ecstasy in Eight Parts* című mini-rock operájukkal ezúttal a trójai mondanót dolgozták fel. A súlyos nyitány után a váltakozó közép- és gyors ütemek következnek, váltakozva a melodikus részekkel, kiválóan érzékeltetve a háborút, a heroikus elszántság és a gyász hangulatát.

A másik kedvencem erről az albumról a *Spirit Horse of the Cherokee*, amely a prérin vágató indián hősök emléke előtt tiszteleg. A záró *Master of the Wind* jelzi egy új Manowar korszak kezdetét.

A várva várt fejlődés az 1996-os *Louder Than Hell*-el azonban nem érkezett el. Hiányoltam belőle a korábbi művekre jellemző elemi erőt, és túlságosan a hard rock gyökerek kerültek előtérbe, a dalok komplexitása is háttérbe szorult. Mintha az együttes identitásavarban szenvedett volna. A mai napig azon a véleményen vagyok, hogy ebből az anyagból elegendő lett volna egy mini-albumot kiadni.

2002-ben, a nu metal mozgalmat követően, a klasszikus heavy metal újjáéledésének közepette, a Manowar kiadta kilencedik stúdióalbumát a *Warriors of the World*-öt. Az ezredforduló utáni opusuk megerősítette bennem, Joeyék még mindig a *Fém Királyai*. A szimfonikus metal és a power metal egészséges, kiforrott ötvözet e tízéves alkotás. Eric Adams hihetetlen profizmussal éneklő Puccini Turandotjából a *Nessun Dormát*.

A Manowar 2002-ben
(balról jobbra: Karl Logan gitáros, Joey DeMaio basszusgitáros, Eric Adams énekes és Scott Columbus dobos)

A 2007-es *Gods of War* c. korongjuk továbblép a komolyzenei ambíciók felé, ezúttal egy koncept lemezt hallhatunk tőlük. A téma ismét az ógermán mítoszok, a hanganyag a megszokottaktól hosszabb, nehezebben emészthető, szép tisztelgés Wagner életművének. A szerkezeti felépítés is az opera műfaját követi: nyitány, felvonások, majd a záró tétel. A *Die for Metal* pedig egy bónuszdal, nem kapcsolódik a lemezen hallható történethez. A Manowar ugyanis minden egyes stúdióalbumára felvesz egy olyan nótát, amelyben a HM műfajt dicsőítik.

Összességében elmondható, hogy a Manowar ugyan rögzös utat választott, de az elmúlt három évtizedben mégis töretlenül tudta tartania magát a divátáradatok közepette, hűen önmagához és a rajongókhoz. Az egyik olyan kiemelkedő HM zenekar, amelyet a komolyzenei kategóriába kell sorolnunk.

A legújabb stúdióalbumuk, a *Lord of Steel*, június közepén jelenik majd meg.

Végezetül, néhány érdekesség a zenekarról (forrás: www.manowar.hu):

- Az első metálbandaként használtak kard és varázslattal kapcsolatos ábrázolást mind a szövegekben, mind a borítóikon.

- Az egyetlen zenekar, aki valaha Orson Welles-szel dolgozott.

- Az első metálbandák közé tartozik, akik klasszikus komolyzenei zenekarral stúdióztak.

- Az első zenekar, akik maguk tervezik és készítik a hangszóróládáikat és most már a saját gitárjaikat is.

- Az első metálzenekar, akik Dolby 5.1-et használtak és szószólója az SACD (Super Audio Compact Disc)-nek.

- A leghangosabb zenekar a világon (a rekordot 3 különböző alkalommal döntötték meg).

- Az első metálbanda, akik 16 különböző nyelven (és még nincs vége!) rögzítettek egy számot.

- Az első metálbanda, akik közösen dolgoznak Németország legkedveltebb fantasy írójával, Wolfgang Hohlbein-nal egy konceptalbumon, egyfajta tiszteletnyilvánításként egy kalandregénynek, ami a norvég mitológián, különösen Thor, a mennydörgés istenének történeteinek alapszik.

Forrásmunkák:

hu.wikipedia.org/wiki/Manowar

www.manowar.com

www.manowar.hu

Cyrus Livingstone

Néhány megdöbbentő adalék június 22-éhez

„Kérdezz meg minden jó anyát,
Hallgasd meg hitvesed szavát,
Akkor majd felelni tudsz,
Akar e Moszkva háborút?”

(Jevgenyij Jevtusenko szovjet-orosz költő)

Ha elérkezünk a június hónaphoz, mindig kézenfekvő, hogy megemlékezzünk arról a dátumról, amit a második világháború valódi kezdeteként fontos megjegyeznünk. Addig a pontig európai háborúról beszéltek s írtak. Noha hivatalosan még a német agresszió a főáramlat, és a látszat valóban ezt mutatja, már régebb óta létezik egy árnyaltabb kép, melyben az események hátterének feltárásával folyamatosan változik. Ebben az értelmezésben eltolódott a hangsúly, új nézőpontok léptek a képbe. Az események megértéséhez nem csak a német háborús logikát és a megelőző diplomáciai cselgáncsot kell érteni, hanem a Szovjetunió és akkori vezetője, *Joszif Visszarionovics Sztálin* tetteit és azok mozgatórugóit is. A következőkben megosztok az érdeklődőkkel néhány ilyen információt. A dolog különlegessége abban rejlik, hogy az egyik kötet elkövetője egy magas rangú tiszt a Vörös Hadseregéből, aki nyugatra dezertált. Előzőleg katonai levéltárakban kutatott a témában. Könyveiben azonban többször a nyilvánosan hozzáférhető anyagokra hivatkozik. Ezek ma már nem biztos, hogy elérhetőek, de egy orosz állítja mindezt, nem egy német, vagy bármelyik egykori vesztes ország polgára...

Részletek a 21-es számú hadművelési utasításból, amely a „Fall Barbarossa” fedőnevet kapta. Készült a Führer főhadiszállásán, 1940. december 18-án, 9 példányban:

„I. Általános cél: az orosz hadsereg Nyugat-Oroszországban álló tömege merész hadműveletben, messze előretörő páncélos ékek által megsemmisítendő, harcképes részeknek az orosz térségek végtelenségében való visszavonulása megakadályo-

zandó. Gyors üldözésben el kell érni azt a vonalat, ahonnan az orosz légiere a német birodalmi területeket többé nem érheti el. A hadműveletek általános végcélja az ázsiai Oroszország elrekesztése, nagy általánosságban a Volga-Archangelsk vonalon. Szükség esetén így Oroszországnak az Uralban megmaradó utolsó ipari területe légiere által kikapcsolhatóvá válik.

IV. A főparancsnokság által ezen direktíva által teendő valamennyi lépés azon félreérthetetlen feltételezésen alapul, hogy csak abban az esetben végrehajtandó elővigyázatossági intézkedésekről van szó, amennyiben Oroszország megváltoztatja jelenlegi magatartását irányunkban.

Adolf Hitler”

Most a tények, és idézetek:

1/ A Szovjetunió alapító nyilatkozata kimondta, hogy a Szovjetunió megalakítása csak az első lépés abban az irányban, hogy létrejöjjön a világméretű szovjet szocialista köztársaság. Következésképp a Szovjetunió alapító nyilatkozata őszinte és nyílt hadüzenet volt a világ összes többi részének.

2/ Vlagyimir Iljics Lenin 1920: „A háború egy részszakaszát befejeztük, most a másodikra kell felkészülnünk.” Ez azt jelenti, hogy nincs vége elvtársak, jó a „világforradalom”.

3/ „Sztálin végérvényesen megkötötte mind Hitler, mind ellenfelei kezét, és háborúba hajsolja Európát.” Lev Trockij: Az ellenzék bulletinje 1938.

4/ „A Szovjetunió összpontosított erővel meg fog indulni a német határ irányába, egy olyan időpontban, amikor a Harmadik Birodalom belebonyolódik a világ újrafelosztásáért folytatott harcba.” Lev Trockij: Az ellenzék bulletinje 1939. június 21.

5/ „1939 őszén Lengyelország támadás tárgyává válik, '41 őszén Németország elhatározza, hogy megtámadja a Szovjetuniót.” Lev Trockij: Az ellenzék bulletinje 1939. június 21.

6/ Sztálin úgy nyilatkozott, hogy egy második imperialista háború ugyanúgy teljességgel elkerülhetetlen, mint ahogy a Szovjetunió belépése ebbe a háborúba. „Be fogunk avatkozni, de utolsóként avatkozunk be... hogy mi legyünk a mérleg nyelve, a súly, amely az elmozduláshoz fog vezetni.” A Központi Bizottság előtt elhangzott beszéde, 1925. január 19.

7/ 1940 júniusában felállították a 16. és 17. hadsereget. Ezzel a Szovjetunió átlépte a Rubicont, azt a nívót, amit a polgárháború elkeseredett harcái közepette ért el. Akkor háború volt, ám '40 nyarán a Szovjetuniót nem fenyegette senki. A Harmadik Birodalom nyugaton harcolt, szinte az összes haderejével. Ekkor azonban a Vörös Hadsereget elkezdték fejleszteni. Nem sokkal később megszületett a 26. hadsereg! Ez a haderő a német határon állt fel. Ott, ahonnan a Szovjetuniót semmilyen veszély nem fenyegette. A polgárháború idején (1918-1920) a hadseregek 7 különböző csapásirányra voltak felosztva. Most '40 nyarán kettőre. Japánnal szemben, a Távol-Keleten, ahol folyamatosak voltak a konfliktusok, 5 hadsereg állt készenlétben. Németországgal és szövetségeseivel szemben (pl. Magyarország, Románia) 12 hadsereg! Elrendelték további 10 felállítását!

1940 novemberében Berlinben találkozott Molotov külügyi népbiztos Hitlerrel. Pókerarccal sorolta fel a megdöbbszt Führernek a szovjet követeléseket: szovjet támaszpontok a Dardanellákon, a szovjet érdekszféra kiterjesztése Románia, Bulgária, Jugoszlávia, Görögország, Magyarország területére, valamint a Perzsa-öböl és a Szahalin szigetek irányában. A találkozó után Hitler utasította a vezérkart, hogy készüljön fel egy esetleges Szovjetunió elleni háborúra.

8/ 1940. június 22. Pont egy évvel a „Nagy Honvédő Háború” kitörése előtt, Sztálinnak tulajdonított TASZSZ közleményt olvastak fel a szovjet rádióban. „...Olyan hírek terjednek, hogy a litván-szovjet határon hamarosan 100-150 szovjet hadosztályt vonnak össze...”

„Felelősségteljes szovjet körökben abból indulnak ki, hogy ezeknek az ostoba híreszteléseknek a terjesztői speciális célt követnek: a német-szovjet kapcsolatokra akarnak árnyékot vetni... Úgy tűnik, képtelenek azt a nyilvánvaló tény megérteni, hogy azok a jószomszédi kapcsolatok, amelyek a megnehtámadási szerződés következtében a Szovjetunió és Németország között kialakultak, nem rendíthetők meg valamiféle híresztelésekkel és kisztílv propagandával.” Pravda 1940. 06. 23.

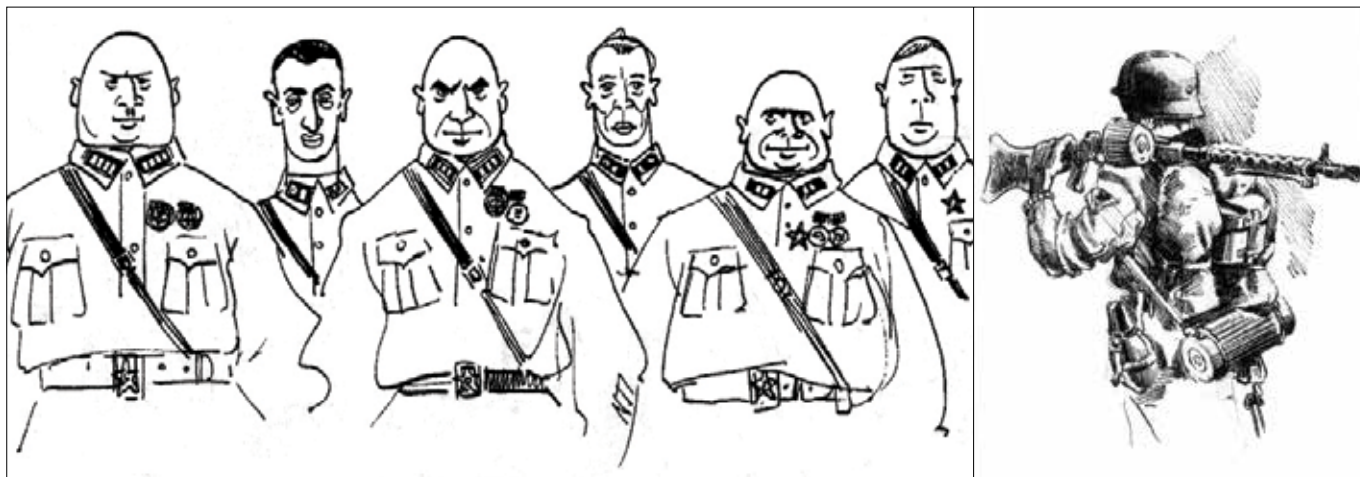

A Wehrmacht hadizsákmánya a nyugati határnál.

9/ A szokványos szovjet inváziós hadseregek közül kiemelkedtek a 6-9-10 számú hadseregek. Ezeknek a hadseregeknek nem 3, hanem 6 hadteste volt. 2 gépesített, 1 lovassági és 3 lövészhadtest. A seregek mindegyike a szovjet-német határnál állt. A légi hadosztályaik több száz Jak-1, Il-2, Pe-2 típusú, legújabb fejlesztésű repülővel rendelkeztek. A felállítás befejezése után mindegyik hadseregnek 2350 páncélos, 698 páncélozott járművet, 4000 löveget és gránátvetőt és 250 000 főt kellett felmutatnia... legalább. Ha a német páncéloscsapatokat a maguk 600-1000 páncélosával agresszív egységeknek nevezzük – és azok bizony, mert támadó alakulatok –, akkor az olyan seregeket, amelyek mindegyikének több mint 2000 páncélosa volt, minek nevezzük?

Ezeket a páncélosokat 1941 júniusában a vasúti vagonokban érte a német támadás, ott tehetetlenek voltak, és elvesztek, épp úgy mint a földön, szorosan egymás mellett álló repülő. Így tárolni haditechnikát egyébként egy védekező háborúra készülve rettenetes balfogás. Míg támadó háború esetén, mely az ellenség területén fog zajlani, az élőrő és hadianyag koncentrációja a határ közelében célravezető, sőt ajánlott!

10/ A három kiemelt sereg közül a legmegdöbbsztőbb a 9. hadsereg. 1941. június 13-ra már egy olyan szerkezet, ami ugyan nincs még kész, de tömegével elhomályosítja a napot. Az akkori világ legerősebb hadseregének acélváza. Június 21-én a 9. hadsereg 17 hadosztállyal rendelkezett: 2 repülő, 4 páncélos, 2 gépesített, 2 lovassági, 7 lövészhadosztállyal. A többi extrém csapásmérő hadsereg hasonló felépítésű, ám a

Ők akartak menni...

...de ő jött. (Korabeli orosz rajzok.)

9.-nek még kapnia kell egy további gépesített hadtestet, a 27.-et. A 9.-be való besorolása után összesen 20 hadosztály fog ide tartozni, köztük 6 páncélos. Ha sikerült volna ezeknek a felállása, ha elérik a teljes harcerejük, akkor a 9. hadsereg 7 hadtestének több is mint 3341 páncélosa lett volna! Ez a mennyiség megfelelt az egész akkori Wehrmachtnak, és a minősége, harcértéke még jobb is! 1933-ban Heinz Guderian egy szovjet gőzmozdonygyártó üzemben tett látogatásakor megállapítottan napi 22 db páncélost is kibocsátott... melléktermékként. 1941. június 22-én a Wehrmacht 3648 páncélossal rendelkezett. Kevesebb, mint az említett harkovi üzem feléves „mellékterméke”!

A 9. hadsereg élén egy vezéreztudós állt. A Szovjetunió összevont haderejében összesen 8 vezéreztudós volt, de egy sem állt erős páncélos csapatok élén. A 30 szovjet hadsereget vezérőrnagyok és altábornagyok vezették. Kivétel a 9.! Hol is áll fel ez a hadsereg? A 9. hadsereg diszlokációja világos: a román határnál vonult fel! A 9. hadseregnek 1941 nyarán egyszerűen az volt a feladata, hogy 180 km-es rést üssön, elérje a román kőolajat, és elvágja a német hadsereget tőle. Hitler nem engedte, hogy ez megtörténjen. A „Fall Barbarossa” megvédte ez ellen a hatalmas erő ellen Németországot, megakadályozta, hogy a szovjet támadóék benyomuljon Bukarestbe és Ploestibe. A birodalmi kormány jegyzékében, amit a szovjet kormánynak nyújtottak át a háború kitörésekor, a támadás okaként a szovjet csapatok román határnál történt indokolatlan összevonását említik, amely Németországot fenyegette... milyen igaz, egész Európát fenyegette.

11/ 1941. május 6. Sztálin átveszi a szovjet kormány vezetését. Miért? Az egész szovjet történelemben először történt meg, hogy a párt és államhatalom immáron hivatalosan is egy kézben összpontosult. A német vezetés sem tudta megnyugtatóan értelmezni ezt a lépését.

Ez nem jelentette Sztálin személyes hatalmának növekedését, már régen teljhatalma volt. 1922 óta főtitkárként nem gyakorolt semmilyen állami és kormányhivalt. A parancsnoki posztját mindezek felett alakította ki, így minden az ellenőrzése alatt volt, de hivatalosan semmiért sem volt felelős. Ez Sztálin számára lehetővé tette, hogy a siker, bármilyen siker az ő érdeme legyen, míg a kudarc esetére fenntartotta magának a jogot, hogy felelőst találjon. Ez erős oldala volt. Minden siker Sztálinra vezethető vissza, míg a balsiker a pártba férközött ellenségre, szélhámosokra, karrieristákra, akik úgymond „eltorzították” a párt fő irányvonalát. Példák: a kolhozosítás Sztálin sikere, a milliók pusztulását ugyanezért a körzeti szinten működő elvtársak hibája. Sztálinnak nincs köze a tisztogatásokhoz, ez Jezsov embereinek a műve! A paktumot Németországgal sem ő írta alá, hanem Molotov. Az új funkció, az új cím nem hatalmának növekedését, hanem egyfajta önkorlátozást jelent. Ettől kezdve minden

fontos döntést nem csak ő hoz meg, de ő is a felelős. Von der Schulenburg gróf, a moszkvai német nagykövét szerint nem a Szovjetunió belső viszonyai, hanem külpolitikai okkal magyarázható ez az esemény. Az egyik ilyen eshetőség, hogy Sztálin egy esetleges német támadáskor vezetheti a védelmi harcot. A másik, hogy Sztálin vezetheti a Németország elleni támadó háborút. A kommunista propaganda a nagy megvédőt szuggerálja. Ezen verzióban a „vasember” (ezt jelenti oroszul a stalin) előre látta készülődő német agressziót, és személyesen akarta a védelmet irányítani. Ezzel az

a baj, hogy Sztálint tökéletes meglepetésként érte a német támadás. Eszerint Sztálin olyan események miatt vette magára az addig mellőzött felelősséget, amiket nem is látott előre. Június 22-én Sztálinnak az lett volna a kötelessége, hogy kormányfőként a néphez forduljon. Kibújt a feladat alól, azt helyettesére, Molotovra ruházta át. De vajon ezért kellett májusban Molotov székébe ülnie, hogy júniusban a háta mögé bújjon? Nyilván nem. Marad tehát a konklúzió: Sztálin maga akarta vezetni gigahadseregeit a Németország elleni támadó háborúban, és természetesen a nagy Sztálin érdeme lett volna a holtbiztos siker. Ám a németek hamarabb léptek. „Ez a vonat elment!”

12/ 1941. május 8-án a TASZSZ cáfolt:

„A Domei Tsushin-jelentésben ...szemernyi igazság abban van, hogy Irkutszk térségéből egy lövészhadosztályt a jobb szállásviszonyokkal rendelkező Novoszibirszki térségbe helyeznek át. Minden egyéb a Domei Tsushin-jelentésben szereplő hír teljesen a fantázia műve.” Ekkoriban már intenzív csapatösszevonások zajlanak, nem egy „lövészhadosztály”, hanem teljes hadseregek vannak úton a nyugati régiókba, a határhoz. Május 13-án a TASZSZ ismét megnyilvánul. A kommuniké arról szól, hogy a Szovjetunióban semmi komoly nem történik, csupán a tartalékosok csapatgyakorlatokra történő szokásos szállítása zajlik. Hitler azonban ezt nem hitte el, és elrendelte a „Fall Barbarossa” kidolgozását.

1941. június 13. A moszkvai rádió egy TASZSZ kommunikéét olvas fel. „...Németország ugyanolyan szigorúan tarja magát a szovjet-német megnevtámadási szerződéshez, mint a Szovjetunió...”. Ezen a napon adják ki a Második Stratégiai hadsereg áthelyezésére a német határhoz a parancsot. Június 13-a. A Második Stratégiai hadsereg nekilődül, és egy minden képzetet felülmúló, óriási, titkos csapatáthelyezés indult, amitől a Szovjetunió vasúti közlekedése gyakorlatilag összeomlott, mert sok ezernyi üres vagon kellett visszavinni kiindulás helyére... 1941. június 13. az emberiség történetében a LEGNAGYOBB csapatmozgások kezdete! Még egyszer a TASZSZ: „...Azok a híresztelések, melyek arról szólnak, hogy a Szovjetunió háborút készít elő Németország ellen, valamennyien hazugok és provokatívok... A Vörös Hadsereg tartalékosai által végrehajtott nyári katonai gyakorlatoknak és az előttiük álló manővereknek nincs más céljuk, mint a tartalékosok kiképzése és a vasúti apparátus működőképességének a felülvizsgálata, mely ismeretes minden évben megtörténik. Tekintettel erre, teljességgel értelmetlen, hogy ezeket az intézkedéseket mint egy Németország ellen irányuló akciót állítsák be.” A szovjet csapatok teljes létszámú felvonulását a német határhoz július 10-re tervezték. Csaknem fél éven keresztül a titkos csapatáthelyezések a vasúti szállítást az állam fő szállítási eszközét, megbénították. Ez humanitárius katasztrófát is jelent. 1941 első félévében az állami gazdasági terv a katonai normatívákat kivéve az összes irányszámában megbukott.

13/ Június 13-án Molotov átadta a német nagykövetnek a TASZSZ kommunikéét. A dokumentum néven nevezi a „háborús uszítókat”: „a brit moszkvai küldött, Mr. Cripps” „London”, „az angol sajtó” logikus lenne, ha azt gondolnánk, hogy ugyanezen a napon találkozná egymással I.M. Majszkij szovjet nagykövét és a brit külügyminiszter. Ez a találkozás

Megadja magát egy a gulágról besorozott politikai fogoly a Második Stratégiai hadseregből

botrányos lenne, Majszkij a kommunikét lobogtatva követelné, hogy azonnal hívják vissza Cripps-et, és ne akarjanak a két jóbarát, Sztálin és Hitler közé az ellenségeskedést elhínteni. Űvöltözhetne is, esetleg toporzékolhatna, és mindenféle fenyegetésekkel élhetne. Nos, nem így történt. Az ominózus találka létrejött Majszkij és Eden között, de a szovjet nagykövét nem lobogtatta a kommunikét. Nem kiabált, nem volt felháborodva. A találkozó baráti légkörben zajlott. A két diplomata komoly kérdésekről beszélt, arról, hogy „amennyiben a közeljövőben a Szovjetunió és Németország között kitörne egy háború”, Nagy-Britannia milyen segítséget tud adni a Vörös Hadseregnek, például szállítások és közös akciók koordinálásával. Az angolok szemszögéből ebben semmi kivetnivaló sincs. Háborúban állt Németországgal. Ám a Szovjetunió mocskos játékot űzött, hiszen barátsági és megneemtámadási szerződés kötött Németországgal!

14/ Az 1941. június 13-i napon a Szovjetunióban a közép-oroszországi, észak-kaukázusi, szibériai, az Urál-Arhangelszk-Kubán és az Orjol-Csitáig terjedő óriási területen ha felkelésre került volna sor, senki nem lett volna kéznél a leverésére. Mindenki úton volt a nyugati határhoz. Ezek a hatalmas katonai körzetek szinte elnéptelenedek, másodrangú tisztcsékek irányítottak maradék-operett hadtesteket...

15/ „Mivel abból indultak ki, hogy a háborút az ellenség területén fogják vezetni, a belső katonai körzetekben a háborút megelőző időkből felhalmozott valamennyi fegyvert, ellátási javakat és muníciós tartalékokat a határkörzetekbe helyezték át.” a szovjet „Hadtörténeti folyóirat” 1962. 1. szám, 36 o. K.F. Telegin altábornagy

16/ Winston Churchill levelet küldött Sztálinnak 1941. április 18-án: „Megbízható ügynököimtől azt a bizalomra méltó információt kaptam, hogy a németek, miután megállapították, hogy Jugoszlávia kibújít a hálójukból, március 20-án elkezdték 5 Romániában lévő páncélos hadosztályának Lengyelország déli területére történő áthelyezését. Abban a pillanatban, amikor értesültek a szerb forradalomról, ezeket a csapatáthelyezéseket visszavonták. Excellenciád ezeknek a tényeknek a jelentőségét bizonyára könnyen fogja tudni értékelni.”

A kommunista történeti források szerint ez egy figyelmeztetés lenne. Inkább egy rejtvényhez hasonlít, amit Sztálinnak meg kellett volna fejtenie. Sztálin nem bíbelődött ezzel. Fontosabb dolga is volt. Churchill 3 hadosztályról beszél. Ez az ő megítélése szerint sok. Sztálin azonban, miközben a brit miniszterelnök ezt a levelet írta, épp azon volt, hogy a legnagyobb titokban 63 páncélos hadosztályt állíttasson fel és küldjön a szovjet-német határra. Ezt jelentették Hitlernek is a német katonai felderítők. Churchill irománya természetesen nem érdekelt, csak éppen nem figyelmeztetés! Sokkal inkább egy megnyugtató háttérinformáció nagy Generalisszimusznak: a németek Romániában akartak felvonulni, de meggondolták maguk, nincs félnivalód, hisz hátat fordítottak neked Romániában. Értékelj és cselekedj! Ezen csak mosolygunk. Az olvasó, ha már eddig eljutott, tudhatja, Sztálin hadosztályai,

hadseregei és különösen a 9. extrém erős csapásmérő hadsereg nem csak a Harmadik Birodalmat és Európát, de őt is fenyegette... csak ő nem is sejtette ezt. Különben a brit háborús róka régóta arra játszott, hogy összeugrassa a gyűlölt „boche”-okat és a még jobban utált vörösöket. Ebbéli erőfeszítéseiben az első hosszadalmas levélkét 1940. június 25-én írta, amikor a „Fall Barbarossa” mint hadművelleti terv még nem is létezett! Nagy-Britanniának egyetlen reménye volt a szorongatott helyzetében: háború a vörösök és a barnák közt... ami végül ki is tört, de ez nem Winston Churchill „érdeme”!

17/ Noha a szovjet GRU, a katonai hírszerzés folyamatosan szállította a híreket arról, hogy Hitler elhatározta magát a kétfrontos háborúra, Sztálin nem hitt ezekben. Azt mondta, bármilyen iratot lehet hamisítani. A hírszerzéstől bizonyítékokat követelt. F.I. Golikov GRU tábornagy jelentette Sztálinnak, hogy nincs jele az invázióknak. Mire alapozta ezt? A koszos fegyvertörlő rongyokra. Ezeket a szovjet kémek a harcoló német csapatok táborai körül lebzselve megszerezték, és a Szovjetunióba juttatták. Közben illegálisan petróleumfűzők, lámpák és más gyújtóeszközök jöttek át a határon. Ezeket behatóan tanulmányozták. Golikov figyelte az európai ürüpiacot. Tudta, ha Németország elszánja magát a háborúra, a vezérkar nagy mennyiségű irhát rendel az Oroszország elleni háborúhoz. A birkahús ára a több milliós levágás következtében csökken, míg az irha ára megugrik. Golik abból indult ki, hogy a Wehrmacht-nak a Szovjetunió elleni háborúhoz új gépolaj kell majd, röviden fagyállót vételeznek. A használt törlőrongyok azonban azt mutatták, hogy az európai hadszínterekre szánt fegyverzsírt használják. Az üzemanyag esetében ugyanez volt a helyzet. Még sok hasonló okból Golikov nyugodtan jelentette, hogy bár csapattömörítés van, invázió nem várható. Amikor ez mégis bekövetkezett, Sztálin nem lövette le Golikot. Nem tehetett arról, hogy nem látta előre, mi készült! Az ő szemszögéből semmi rendkívüli!

18/ A Wehrmacht-csapatok már június végén olyan hadosztályokba és hadtestekbe ütköztek, melyeket foglyokkal töltöttek fel a Gulagról és Kolimaról. Ezek a politikai foglyok sokszor ártatlanul ültek, ám most „lehetőséget” kaptak a hűségük bizonyítására. A történelem a tanú rá, hogy ezek az emberek bátran és keményen harcoltak, ám nem a rendeltetésük szerint

Kilőtt T-34-es.

lettek bevetve. Sztálin erre a „bizonyításra” már jóval június 22-e előtt felfegyverezte ezeket az elkéseredett embereket. Ők lettek a Második Stratégiai Csoport. A legvalószínűbb bevetési területük szintén Románia volt. Az a helyzet, hogy volt egy második irány is: Magyarország! Mi ezektől a megvadult, kemény emberektől kaptuk volna meg „az alapvető szociálpolitikai átalakítás”-t! Gondoljunk el ezen. Plusz még ott vannak a 3. stratégiai hadsereg „emberei”. Az ember szót nem véletlenül tettem zárójelbe. A 3. stratégiai hadsereg csekistákból (NKVD- többek közt a Katyn-i mészárlás kivitelezői) áll! Komisszárokból! Az ő feladatuk a megszállt – „felszabadított” területeken a terror, a bolsevizálás! Ehhez értettek, erre voltak kitenyészte! A déli front egyik ilyen speciális ún. „Osznaz” egységéhez tartozott egy Leonyid Iljics Brezsnyev nevű fiatal tiszt is, a Szovjetunió leendő marsallja, és később főtitkára.

19/ „A német fasiszta vezetésnek szó szerint csak az utolsó két hétben sikerült a mi csapatainkat megelőzni a háború előtt.” (S.P. Ivanov: A háború kezdeti szakasza)

„A meglepetés hatásának olyan letaglózónak kell lennie, hogy megfossza az ellenséget védelme megszervezésének anyagi lehetőségétől. Másképp fogalmazva, a háború kezdetét egy fülsiketítő, mindent maga alá gyűrő csapásnak kell jellemeznie.” G. Sz. Isszerszon dandárparancsnok: A harc új formái. Moszkva 1940

20/ Szokás mostanában azokra a forrásokra hivatkozni, melyekben Sztálin tervezett háborút Németország ellen, de azt 1942-re teszi. Ez Sztálin megtévesztő manővere volt, dezinformáció. „...a Szovjetunióknak nyugaton haladéktalanul el kellett kezdenie az aktív hadműveleteket. Ennek oka kifejezetten súlyos természetű: mindegyik szovjet front – eltekintve minden mástól – havonta 60000 marhát fogyasztott el.” S. K. Kurotkin, a Szovjetunió marsallja: A szovjet haderő mögöttes szolgálata a Nagy Honvédő Háborúban. Moszkva 1977., 325. o. A.G. Szverev a pénzügyi népbiztosság komisszára szerint: „1941 elején a marhaállomány még mindig nem érte el az 1916-os színvonalat.” (Egy miniszter feljegyzései. Moszkva, 1973, 188. o.) Miközben ez volt a helyzet, Sztálin a „nagy terv” érdekében a katasztrofális állapotban lévő mezőgazdaság bevételeit a hadseregbe és a fegyverkezési iparba pumpálta. A frontoknak a vonatokat és más eszközöket, amiket aztán a Wehrmacht szétlőtt, a kolhozokból hozták nyugatra. Ez a kivonás még a betakarítás előtt történt! Ha nem indul meg az invázió, 1942 a minden eddiginél

borzalmasabb éhínség ideje lesz. Ha a seregekbe tömörített etetendő és ellátandó tömegeket nem vetik harcba rövid időn belül, s nem mennek új területekre, kifosztani azokat, akkor Sztálin nem csak Hitlert számíthatná ellenségének, hanem a saját milliós éhez, felfegyverzett paraszthadseregét is! Nincs visszaút!

1941. június 22-én hajnalban a német nehéztüzérség nyitányával általános támadásba kezdett a Wehrmacht. A felvonulóban lévő, sokkal erősebb és nagyobb Vörös Hadsereget a brutális támadás derékba kapta. Csak a nyugati front az első órákban 738 repülőt veszített... a földön.

Úgy is fogalmazhatunk, hogy a németek letolt gatyával kapták el a vörösöket. Ezzel Európa nyugati felét végképp megóvták a tervbe vett „felszabadítás”-tól. Kelet pedig kapott 4 év haladékot...

Ronald Reagan elnök úr mondta egyszer: „a Szovjetunió a gonosz birodalma” Noha később ezt az állítását visszavonta a gorbacsovi enyhülés hatására, mégis az első megérzése az igaz. A Szovjetunió nem a béke óre volt, mint azt évtizedeken át tanítottak a megszállt kelet-európai csatlósok történelemóráin és politikatudományi előadásain. A szovjet rendszerben az agresszív, hadüzenet nélküli támadó háborút istenítették. Erre készültek egész fennállása alatt...

Vajon... akart-e háborút... Moszkva?

Forrásanyag: Internet; Viktor Suvorov: A jégtörő, Az M nap; Földi Pál: A „Barbarossa” hadművelet; „Entwurf zur Aufmarschanweisung Barbarossa”

Homoergaster

Ideológiai háború: egy komisszár kivégzése.

Röpke illúzió

Hazudj egy szebb világot,
ott, az üvegfal mögött,
hol a törött lélek összeforr
és egy írott, röpke sor
megváltást hoz.

De kiszáradt váz a szó,
hiába áradó
és az érzés halvány foszlány...
Mondd már: csak álom a lét!

why-att

Szemed tükrében

Egy titkot súg a harmatos,
édes ráncokba gyúrt selyem,
hús testén illatod remeg:
baldog múlt, álmatag jelen.

Hunyt szemmel végre engedem
s forró emlék, mi elsodor:
türkizkék tűzben ég szemed
s tükrében lettem én fogoly.

bel corma

Aludni kéne

Fáradt vagyok,
és köröttem
elfáradt minden.
Az óra otthonos
ketyegése lassul,
a szék álmosan
nyikordul alattam,
Aludni kéne.
Aludni, örökre.
Az idő szerencsekereke
lustán megáll,
magam mögött csak
ezerszer ismételt
szavakat hagyok,
kiveszett belőlük a szív és
amivé az évek során
tudathasadásban vívott
harcok árán lettem,
mára fogyó lélegzetté
halványul,
csak néhányan szegődtek
igaz társamul,
de ők sem látják,
szivárvány-létem
milyen hasztalan.
Aludni kéne,
aludni örökre,
mert elfáradtam
az értelmetlen
csüggedésben."

Boszorka

örökkésóhák

meg kellett tanulni bizony ezt mind bár hiába
és hogy az alapvető dőlésszög szigorúan függőleges ja és
tudod vigyázz amikor borul a bazár és zörögnek a csontok
kortalan kleopátra szemében mindent látott bölcs mosolygás
vézna kis fonnyadt kezeink a szoknyája alatt úgy bizony
ő már minek mérlegeljen bármit is ugye hát honnan is
behinteni szétszórni teleszórni kicsi színes dolgokkal dolgocskákkal
és hogy már nem emlékeznek a kövek az utcák a semmi
erre születünk-e vagy ezáltal születünk meg épp most
forma alak szín féleségek
sánta éjjeli lepkék piciny pirulós arcocskája
és hogy ezt akár tudni akár nem tudni
ezer év összes könnyét is megér lényegtelen és mégis
minden ez
és minden olyan örökkésóha tudod

Banderas

A lótosz

Tűz vagyok,
Láng vagyok,
Fény.

Víz vagyok,
Sötét és
Mély.

Szél vagyok,
Szárnyalok
Fenn.

Föld vagyok,
Megtartlak
Lenn.

Kétvirág

Fénykép

Kényszeresen elviselt
létállapot, miben
lebegsz.
Illúziók világa,
s egy elképzelt keret.
Kép. Színes fénykép.
Rajta arcok, s szemek,
mindegyik mást mond,
hol néma, hol nevet.
E rejtett, különös világban
játszanak - s csak egy szerep...
Ott ülnek, s felkínálnak
egy érzelemmentes, hideg telet.

freedom

Agymenés

Haja, mint a
kőzetminta,
úgy omlik le...
tán lavina?
Éjfékete
mindkét szemem,
kettőszázhusz
fokon sültve.
Fehér bőr
nagyon póre,
nem egy férfit
csalt már törbe.
Lábujjkörme...
Ámulj tőle!
majdnem oly szép,
mint arcszőre!
A tompora
ezer tonna,
mert ráült az
atomporra.
Itt a vége,
fuss el véle,
kuporodj a
vezetékre!

Kovács Ákos

ZENIT – SE VAS, SE TŰZ

avagy a történelmet
a halhatatlanok írják...

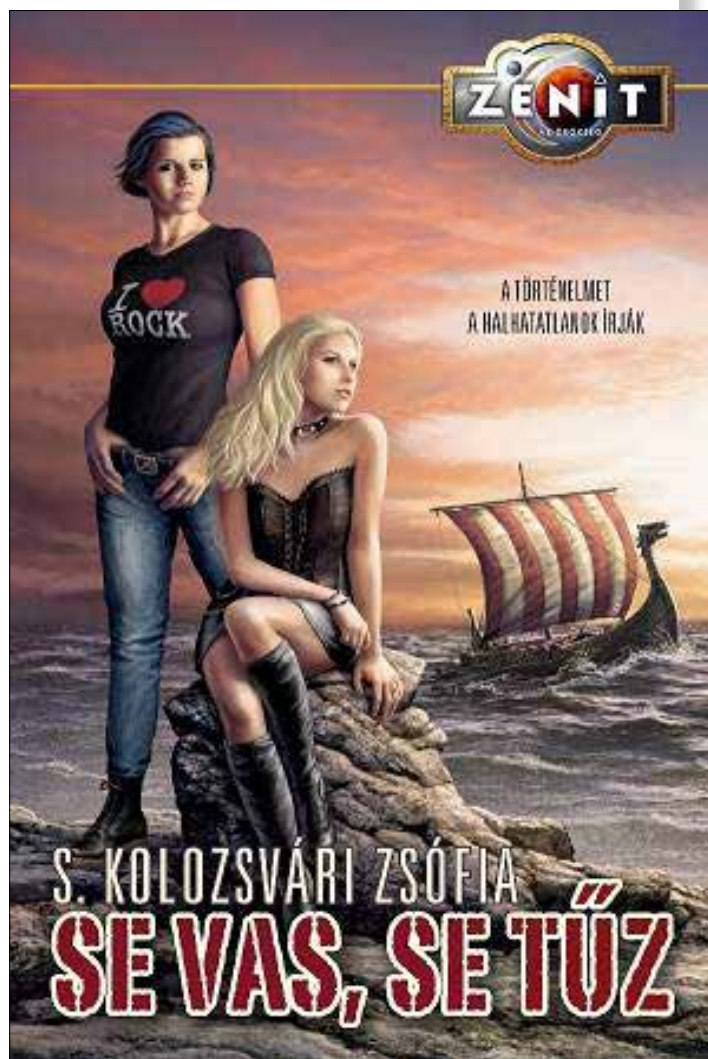
S.Kolozsvári Zsófia könyve, a *Se vas, se tűz* az Alexandra Kiadó gondozásában jelent meg a 2012-es év folyamán. A mű a „Zenit – Az örökség” összefoglaló címen futó urban – magyarul városi – fantasy sorozat harmadik kötete.

Madeleine Magnusson PhD-s hallgató a göteborgi egyetemen, botanika szakon. Kanada növényvilágát kutatja, rendszeresen fut, egészségesen étkezik – és metálzenét hallgat. Kedvenc együttesének már évek óta minden koncertjére eljár, akár külföldre is. Egyszerű rajongóból azonban váratlanul önjelölt nyomozóvá avanzsál, mikor kiderül, hogy a zenekar dobosa eltűnt, a rendőrség pedig tehetetlen. Az elején maga is csak tapogatózik, de ez annak is köszönhető, hogy korábban sosem szembesült nehezebb nyomozói feladattal, mint mikor mások szobanövényeiből következtetett a tulajdonos személyiségére. Az események kicsúsznak a kezéből, és mire felveszi a fonalat, már egy ősi saga szövegét kell értelmeznie, miközben olyan lényekkel találkozik, akik nem férnek bele természettudományokból építkező világképébe. De szerencsére nincs egyedül: holland barátnője félelmet nem ismerve segíti az úton, és ha így is csüggedne, a zene mindig lelket önt belé.

A *Se vas, se tűz* elkalauzolja a Zenit sorozat olvasóit egy másik országba, látszólag ottani történelemmel és zenével foglalkozik, de aki nyitott szemmel figyel a részletekre, rájöhét, hogy minden mindennel összefügg.

Maddy, a *Se vas, se tűz* főszereplője, ki tudja, milyen indíttatásból, egyfajta paranormális nyomozóként próbálja megtalálni az Opinn Sjør eltűnt dobosát, Lars Ulfson. Kezdetben még csak hétköznapi esetnek véli a dolgot, ám főhősünk hamarosan elmerül a Zenit – általunk az előző kötetekből már ismert – természetfölötti világában. Maddy először megdöbben, amikor elfekkel és pokolkutyákkal fut össze, később azonban egészen jól viseli megszokott, hétköznapi világképének megingását. A történet eközben egy másik szálon is fut: itt egy sok száz évvel ezelőtt született hős, Larsulf, a Thórszkappi és Aegil, a valkűr legendás tetteit követhetjük nyomon. Aztán a szálak egyszer csak összefutnak, a régmúlt eseményei befolyásolják a jelen történéseit...

Harmadik kötet – harmadik író – harmadik fajta stílus. A sorozatban eddig megjelent könyveket a közös háttérvilág és néhány visszatérő szereplő fogja össze, ám a művek stílusa észrevehetően különbözik. S.Kolozsvári Zsófia könyve pörgősebb, mint az Ólompegazus, ám

nem annyira akciódús, mint a Balor szeme. Ettől függetlenül mindhárom kötet élvezhető, érdekes történetet ad át az olvasónak, ajánlom mindenkinek, aki kedveli az igényes magyar fantasyt.

Ha további információkra szeretnétek szert tenni a Zenit világával kapcsolatban, akkor a következő oldalon érdemes keresgélni:

<http://hu.zenit.wikia.com/wiki/Zenit-wiki>

A Zenit könyvek Facebook oldalát pedig az alábbi címen érthetik el:

<http://www.facebook.com/pages/Zenit-k%C3%B6nyvek/284109878300577>

Kapitány

*Köszönjük az Alexandra Kiadónak,
hogy rendelkezésünkre bocsátotta
a könyv egy példányát.*